

Colofon

Dorpskrant Nederhemert is een uitgave van de Dorpsraad Nederhemert.

De redactie bestaat uit:

Jenny van den Broek	Dirk Brugmans
Willemien Hobo	Gerda Kooijman
Wim van der Toorn	René van de Werken

Info en tips:

Voor het aanleveren van tips, artikelen:
dorpskrant@dorpsraadenhemert.nl
Voor advertenties : willemien.hobo@gmail.com

Verspreiding en abonnementen:

Dorpskrant Nederhemert wordt gratis verspreid onder alle inwoners van Nederhemert. Mensen buiten Nederhemert kunnen een abonnement nemen. Een ophaalabonnement kost € 25,- en een abonnement per post kost € 35,- per jaar.
Bezorging, klachten, nieuwe abonnees:
Dirk Brugmans 06-22838436

Advertenties:

De Dorpskrant Nederhemert wordt bekostigd door advertenties. De prijzen zijn als volgt:

KLEUR:

Hele pagina	- € 550,- per jaar
Halve pagina	- € 275,- per jaar
Kwart pagina	- € 137,50 per jaar

ZWART-WIT:

Hele pagina	- € 110,- voor 1 uitgave
	- € 400,- voor 1 jaar
Halve pagina	- € 55,- voor 1 uitgave
	- € 200,- voor 1 jaar
Kwart pagina	- € 27,50 voor 1 uitgave
	- € 100,- voor 1 jaar
Achtste pagina	- € 17,50 voor 1 uitgave
	- € 55,- voor 1 jaar

Digitaal

Website: www.dorpsraadenhemert.nl.
Facebook: Dorpskrant Nederhemert
Twitter: @DorpsrNhemert

Verantwoordelijkheid

De redactie van de dorpskrant draagt geen verantwoordelijkheid voor de inhoud van de bij hen aangeleverde artikelen.

Contact met de gemeente:

Hebt u klachten over allerlei zaken binnen Nederhemert die ook de gemeente aan gaan, denk aan kapotte verlichting, verstopte riolering, overlast e.d., bel dan altijd met telefoonnummer. **0418-681681**. Ook kunt u klachten melden via de Buitensbeter app.

De contactpersonen binnen de gemeente zijn:
Nicole Heerius-van Duinen, dorpscoördinator van de gemeente Zaltbommel. Zij is bereikbaar op het nummer 0418-681645 of 06-29024749.
Binnen de politie is er ook een contactpersoon voor de dorpen. Voor ons is dat Ingrid Visser, te bereiken via telefoonnummer 0900-8844

Juni 2021

Het is juni en dit jaar heeft al een aantal heerlijke zomeravonden gehad. Op een van die zachte dagen zit ik in de tuin en luister onwillekeurig naar de geluiden van de vogels. Op de achtergrond wat rustgevend en zacht gepraat van buurtbewoners. Het ontspant. Ineens verandert de vredige avond met een geschreeuw, gejuich en blijde geluiden. Natuurlijk is mij niet ontgaan dat er iets speelt met een spel met een bal. Er is een doelpunt geschoord in Amsterdam en het wordt in de Bommelerwaard gehoord en gevierd. Men schreeuwt zijn blijdschap uit.

Blijheid. Wat betekent dit voor u, voor jou, voor mij? Is blijdschap geluk, gelukkig zijn, tevredenheid? Dit is voor iedereen verschillend. Wat kun je blij zijn als je een doel hebt bereikt. Veel jongeren zijn deze afgelopen tijd geslaagd. Wat kun je een opluchting voelen als je in spanning zat en als je dan hoort dat je geslaagd bent. Als er een kindje wordt geboren. Als je net getrouwd bent, of als je iemand weerziet die je lang niet hebt gezien! Hoe blij zijn we allemaal dat de coronaregels versoepeld zijn. Blij dat het mondkapje af kan. De een is blij dat hij weer ergens heen kan gaan. De ander wacht al maanden om weer eens met z'n allen ergens iets te gaan eten, je verjaardag weer met iedereen te vieren. Een grote groep mensen in dit dorp kijkt er naar uit om weer met z'n allen naar de kerk te gaan, samen te zingen en te luisteren naar wat echt vrede en blijdschap geeft. Is blijdschap dan altijd iets wat bij je van binnen gebeurt door iets wat van buitenaf komt?

Blijdschap is iets wat van binnen zit. Het gaat dieper dan vrolijkheid. Blijdschap is stil, diep en innerlijk. Het zijn niet de grote dingen die je blij maken. Het is vooral je innerlijke rust, acceptatie en tevredenheid. We kunnen ook anderen laten delen in ons gevoel van blijheid door dit over te brengen. Lach naar elkaar, vraag eens door, stuur een kaartje. Geef elkaar eens echte aandacht. Dat is in het dagelijks omgaan met elkaar iets wat echt goed doet en blij kan maken. Iedereen een fijne zomer gewenst!

Gerda Kooijman-Groeneveld

Nieuwtjes van de dorpsraad

Nieuwtjes van de Dorpsraad

Afgelopen maanden hebben we als dorpsraad gelukkig toch een paar dingetjes kunnen doen voor de gemeenschap.

Parkeerplaatsen

De drie parkeerplaatsen bij het kerkhof zijn gerealiseerd. Er zal nog een hekwerkje bij geplaatst worden. We hopen, dat het niet door omwonenden gebruikt gaat worden als overloopparkerplaats, want dan hebben de bezoekers van het kerkhof er nog niets aan.

Speeltoestel

In het speeltuintje aan de Ormeling is een extra toestel geplaatst. Aangezien we een kinderrijk dorp zijn met maar weinig speelmogelijkheden voor de kinderen, hebben we voor een uitbreiding van de speeltuin gekozen, waar zeker volop gebruik van gemaakt zal gaan worden.

Verkeersoverlast

We hebben klachten gekregen over de verkeerssnelheid op de dijk. Klachten over het verkeer kunnen het beste doorgegeven worden aan de gemeente. Helaas kunnen wij als dorpsraad daar niets in betekenen.

Dodenherdenking

De dorpsraad heeft op 4 mei tijdens de dodenherdenking een krans gelegd op de begraafplaats namens de inwoners van ons dorp. Dit is 's avonds om 19.00 uur gebeurd. De burgemeester heeft met zijn vrouw en 2 leerlingen van de Wegwijzer in de middag een krans gelegd namens de gemeente. We hopen volgend jaar weer met elkaar te mogen doen, opdat wij niet vergeten.

Boekenboom

Van de boekenboom wordt door meniggen dankbaar gebruik gemaakt.

Helaas is er dit voorjaar ook het nodige misbruik van gemaakt.

Er werden her en der boeken gevonden langs de kant van de weg en Arie Verheij heeft de nodige reparaties moeten verrichten.

Het is leuk en fijn, als we hier met zijn allen plezier aan kunnen beleven. Daarom zou het fijn zijn als dergelijke vernielingen of kwajongensstreken niet meer plaats vinden.

SAIL 2021

We hebbende aanvraag ingediend om ook dit jaar weer een SAIL te mogen en kunnen organiseren.

Het is echter twijfelachtig of het kan doorgaan, omdat nog niet helemaal bekend is aan welke regels er voldaan moeten worden.

Gebiedsplan

We hebben de vraag liggen bij de gemeente of we ons gebiedsplan aan kunnen en mogen passen indien nodig.

In ons dorp worden de komende jaren veel woningen gebouwd, wat in zal houden dat de wensen voor de openbare ruimte en voorzieningen ook weer eens tegen het licht gehouden zullen moeten worden.

We laten U weten of dit kan en daarna zullen we inventariseren waar er behoefte aan is.

Dorpsplein

Over een eventueel dorpsplein aan de Binnenweg is nog niets mede te delen. We weten nog niet of het kan, wat het kost en of het de kosten waard zal zijn om het aan te passen. We houden U op de hoogte.

Bezoek burgemeester

Op 12 mei heeft de burgemeester een bezoek gebracht aan ons dorp. Na een kopje koffie en een praatje over Nederhemert hebben we met hem een rondje gefietst, waarna hij verder ging naar Aalst.

We hopen hem in de toekomst vaker in ons dorp te mogen begroeten.

We wensen U allen een fijne zomer en veel leesplezier.

Er is weer hard aan gewerkt om er een mooie krant van te maken.

Willemien Hobo – Rooijens
Dorpsraad Nederhemert

Onze kleinste Hemertsen

Dankbaar en blij zijn wij met de geboorte van onze dochter en zusje

Mirthe

Margretha Elisabeth

06:26 uur * 3970 gram * 56 cm

Bert en Liseth van de Werken
Trotse broer luit

Sleutelbloemstraat 17, 5317 NB Nederhemert
Papa 06-41909681 Mama 06-54940898

Zo mooi, zo lief
Zo klein, zo bijzonder
Welkom in ons hart
Groot wonder

Met grote blijdschap geven wij u kennis van de
geboorte van onze dochter en zusje

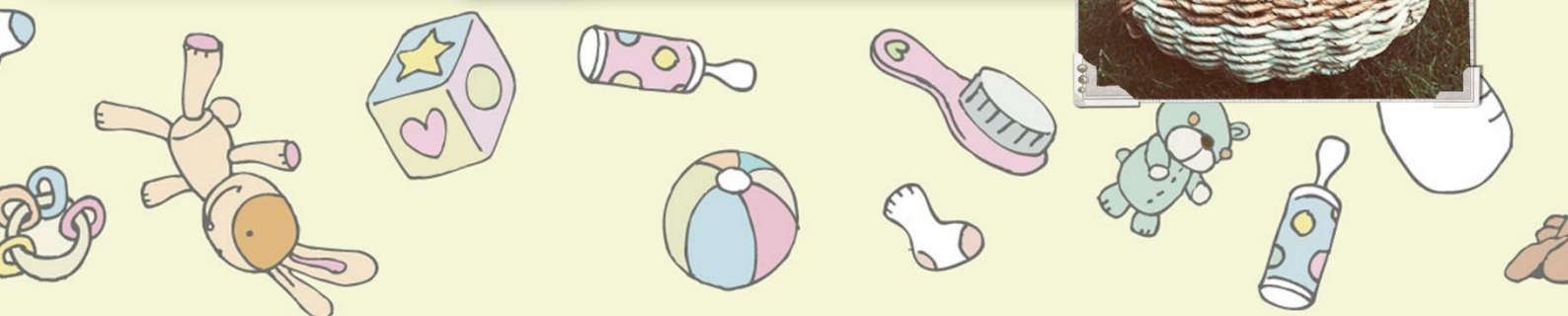
Jannetje Teuntje Lena

Dirk en Willeke Bruygom-Bruin

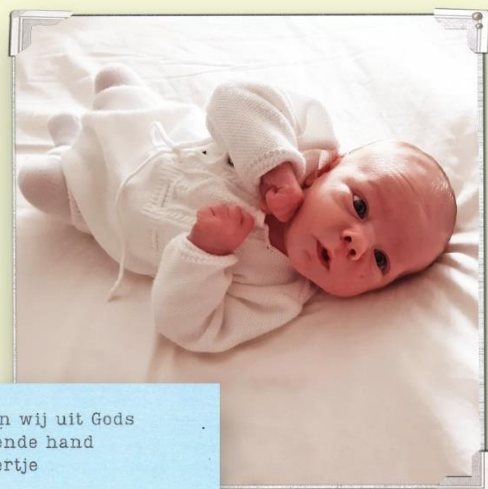
Nelleke, Gerrit, Willem, Geertje, Janna,
Arien, Emmy, Dirk, Maarten, Job

LENA

12-03-2021

Onze kleinste Hemertsen

Dankbaar en blij ontvangen wij uit Gods
scheppende en bewarende hand
een zoon en broertje

- Jan -
Jack

Jack is vernoemd naar opa Veen

Henk en Janita
Vince Vos
Maasdijk 16
5317 KR Nederhemert

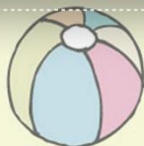
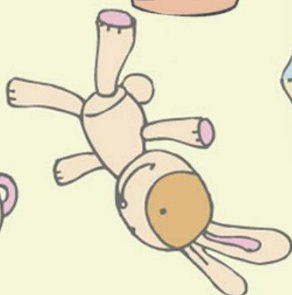
Met grote vreugde en in stille verwondering
ontvingen wij uit Gods scheppende
en bewarende Hand een zoon en broertje

**Aart Leendert Wim
Benjamin**

16 maart 2021

Leonard en Corrie van den Berg - Struijk
Thirza, Joël, Levi, Rachel, Lydia, en Jonathan

Maasdijk 50, 5317 KR Nederhemert
0418-561047

Onze kleinste Hemertsen

JOAH

20.03.2021

LOOFT DEN HEERE, WANT HIJ IS GOED (PSALM 136:1)

Een groot geschenk van God!

Gijsbert Jan Adriaan

13.20 uur | 4150 gram | 51 cm

Ben & Jantien Bouman-Van der Vliet • Molenstraat 91A 5317 JE Nederhemert • B 06 22 95 78 05 • J 06 50 85 09 97
Welkom voor een bezoekje! Wil je even appen of bellen?

Het blijft altijd een wonder
een kind volmaakt en klein
Gods schepping zo bijzonder
dat er geen woorden voor zijn

Gerrit Johannes

23:47 UUR | 3660 GRAM | 52 CM

Trotse ouders

Gerrit en Carola Kant
Molenstraat 23, 5317 JD Nederhemert
Gerrit: 06 15 05 34 87, Carola: 06 34 27 21

Jong

20 - 03 - 2021

Onze kleinste Hèmertsen

Jessie

20.04.2021

Geboren om voor altijd lief te hebben

Jessie

Jenneke

3860gr 51cm 20:57uur

Trotse ouders & grote zus

Corné, Linda en Emma Hobo
Nijverheidstraat 2
5317NL Nederhemert

LOT

26 APRIL 2021

KLEIN, PRACHTIG EN ZO BIJZONDER

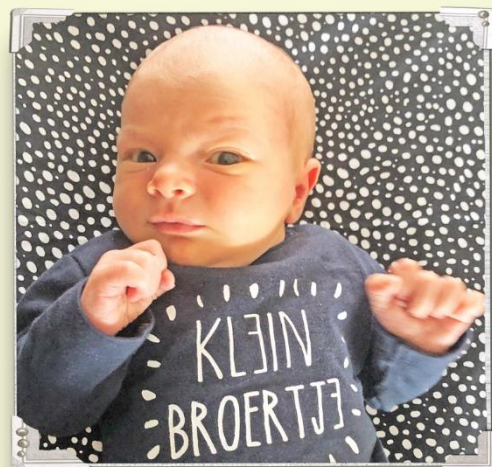
LOT SOPHIA

3880 GR | 02:00 U | 49 CM

TROTSE OUDERS EN BROER

CHRISTIAAN, SANNE EN JESSE BLOM
Molendwarsstraat 10, 5317 NP, Nederhemert

Onze kleinste Hèmertsen

Welkom lief broertje

Wij zijn dankbaar voor dit leven,
dat ons extra vreugde zal geven.
Dit jongetje, zo teer en klein,
maakt dat wij nu met zijn vieren zijn.

Wens, Wonder, Werkelijkheid:

Revi Vos

02.06.2021

11:30 uur || 3880 gram || 53 cm

Julian, Claudia en Jara
Boterbloemstraat 17 || 5317NH || Nederhemert

Graag een seintje voor een bezoek aan ons kleintje
Julian: 0631960760 || Claudia: 0627567344

♥ Ook uw kleintje in deze
krant?

Een belletje naar één van
de redactieleden levert
ook nog eens een leuk
cadeautje op!

Schipper aan de wal

**Herinneringen van een schippersechtpaar
dat nu aan de wal woont.**

Henk en Letta Bernouw wonen nu definitief aan de wal. Zoon Henk heeft, samen met zijn vrouw, het schip de Aletta overgenomen van zijn ouders.

Letta woonde al eerder aan de wal maar nu heeft ook haar man Henk in april definitief afscheid genomen van zijn schip. Tijd om met dit echtpaar even terug te kijken. We laten graag Letta aan het woord.

Het is 3 mei 2021. Letta vertelt dat het in die maand 41 jaar geleden was dat ze hun eerste schip kochten. Ze gingen trouwen op 23 mei en hun schip kreeg de naam m.s. Aletta. Die naam staat nog steeds op het schip. In al die jaren hebben ze 4 schepen gehad. Als Henk 10 jaar

op een schip gevaren had was het genoeg en kocht hij weer een ander schip, een weer wat grotere. Een groter schip was beter want er kwamen zonen van school en die wilden ook varen. Zo bleven de jongens ook thuis om aan boord te werken en zo ook geld te verdienen. Nu is de laatste zoon getrouwd en gaan varen op het schip van zijn vader. Vader Henk springt links en rechts nog wel eens bij om zijn zoon te helpen en ook de andere zonen vragen of pa mee gaat als dat nodig is. Er varen nu vier zonen allemaal op een eigen schip. Wat een groot verschil is dat nu in vergelijking met toen wij ons eerste schip hadden. Wij hadden toen geen telefoon, geen auto en de stofzuiger was

op 24 volt, want je moest een motortje laten draaien om stroom te krijgen en dat deed je aan als de wasmachine moest draaien, dus niet voor elk klein dingetje de stofzuiger aan. Nu draait er dag en nacht een motortje voor de stroom want bijna alles is nu 220 volt. Koken deden wij al op gas met een gasfles en die was nog wel eens leeg als Henk niet aan boord was, dus er was wel eens geen eten op tijd. Bij de sluizen stond altijd een telefooncel dus daar ging je dan bellen met de familie. Niet altijd handig natuurlijk en als er ziekte was helemaal niet fijn. Onze kinderen weten hier niet veel meer van want toen Corneli als eerste naar het internaat ging kregen wij een auto aan boord en

toen hij twee jaar oud was zijn wij ook aan wal gaan wonen. Toen wij samen nog op het schip waren haalde Henk de kinderen op vrijdagmiddag op bij het internaat om hen weer op maandagmorgen terug te brengen. Tijdens de vakanties waren de kinderen altijd weer aan boord wat altijd gezellig was en het was rustig dat ze niet weg moesten. Er ging ook nog wel eens een vriend of vriendinnetje mee varen, dat was een gezellige drukte. Wij lagen met ons schip in de vakantie altijd wel een paar weken thuis en dan kwamen er ook wat kennissen met hun schip bij ons opzij liggen. Dat was altijd een drukte maar erg gezellig hoor! Ook veel jeugd uit het dorp kwam bij ons zwemmen en gezellig

ook een telefoon kwam aan boord zodat wij dan goed bereikbaar waren. Wij hebben 8 kinderen gekregen die allemaal op het schip geboren zijn. Wij lagen dan bij de voormalige Betuco aan een steiger en wij zorgden er altijd voor dat er een goede plank lag naar de wal want de kraamvisite moest wel durven te komen op het schip. Onze kinderen hebben op het internaat in Werkendam gezeten tijdens de schoolperiode. Ze zaten gewoon op de dorpsschool en hadden ook vriendjes van de wal. Alleen onze zoon Marien heeft niet op het internaat gezeten want

buurten. De jongens die varen op hun eigen schip hebben allemaal een meisje van de wal getrouwd. Zo noem je dat als het geen schippersdochters zijn. Voor die meisjes is het een hele verandering hoor! Ze moesten hun baan opzeggen en even naar familie gaan is er dan niet meer zo bij.

Op de schepen hebben de schippersgezinnen allemaal een auto. Ze zitten niet gebonden en kunnen best veel weg. Op het schip hebben ze net zoveel dingen als in een huis. Van

vaatwasmachine tot diepvries en magnetron toe. Alles is nu zoveel beter als toen wij begonnen met varen.

Wij hebben door Duitsland gevaren op de Moezel, de Main en de Neckar, langs vele mooie plaatsen en zijn ook in die plaatsen geweest waar wij moesten lossen/laden. Dan hadden wij vrij en dan even er op uit met de kinderen. Veel speeltuintjes bezocht en kleine dierentuinen kregen ook bezoek van ons met de kinderen en nu horen wij dat onze jongens dat ook weer doen met hun kinderen. In België en Frankrijk was het altijd weer anders. Die taal kenden wij niet en in de winkels pakten wij ook wel eens wat verkeerd mee naar boord. Henk kwam op een keer met zes flessen slagroom aan boord. Had dat per abuis meegenomen want dat had melk moeten zijn, maar gelukkig is dat maar een keer gebeurd hoor! Het is ook verschillende keren gebeurd dat wij een ziek kind hadden en dat er een dokter moest komen. Maar meestal ging het om een oorontsteking of diarree.

Wij hebben vele kennissen op het water gehad en de meeste van hen wonen nu ook aan de wal. Vele zondagen was onze kamer aan boord bezet met schippersburen en luisterden wij met elkaar naar een prekenbandje. Dat is nu niet meer zoveel, want vele vrouwen wonen aan wal met de kinderen en is dat allemaal voorbij. Ook Henk is aan de wal gekomen en ik moet eerlijk bekennen het is best wat wennen hoor, want Henk hoeft nu op maandagmorgen niet meer zo vroeg weg. En als ik boodschappen doe, heb ik nu maar een halve winkelwagen nodig. Anders moest ik winkelen voor twee gezinnen, want Henk nam net zoveel mee als ik thuis nodig had.

De jongens op hun schepen bellen bijna elke dag met vader Henk om even wat te vragen of te zeggen wat ze voor een reisje gaan doen. Henk houdt voor hun de waterstanden in de gaten en dan kan hij zeggen hoe diep ze laden kunnen. De jongens kunnen altijd vanaf het water een beroep doen op hun vader en dat is fijn want vader Henk is een man met veel ervaring wat schepen en water betreft.

Maar overal komt een einde aan en ook Henk kwam aan wal te wonen. Nu niet alleen de weekeinden maar ook door de week. Afscheid hebben ze genomen van hun schip dat nu in handen is van zoon Henk met zijn vrouw. De laatste vaart naar Nederhemert toe, de thuishaven van de schepen Bernouw, zullen Henk en Letta niet gauw vergeten, lees maar eens verder.

HET LAASTE REISJE VAN HENK OP ZIJN EIGEN SCHIP.

En toen kwam er in april een dag dat Henk met zijn schip waar hij zoveel jaren op gevaren had, aan het laatste reisje over het water begon richting de thuishaven Nederhemert. Letta vertelt dat ze die dag met alle kinderen (de aangetrouwden verzorgden iets leuks thuis) heeft meegevaren met haar man. Schipper Henk voor het laatst aan het roer vanaf de werf in Raamsdonksveer varen naar Nederhemert. Henk wist van niks toen hij vanaf zijn schip bij

de werf in Raamsdonksveer alle kinderen aan zag komen wandelen en zijn reactie naar Letta toe was: "Moeten die allemaal mee?" Corneli had taart meegebracht en een ander kind had weer een gedicht gemaakt en het was erg gezellig met elkaar vertelde Letta. Vele verhalen van vroeger kwamen voorbij. Toen volgde de reis naar Nederhemert waar men tegen de avond aan kwam. Het was koud en er vielen natte sneeuwbuien. Henk draaide het schip bij de Betuco en kwam zo achteruit varen naar de ligplaats langs de Maasdijk in Nederhemert, een prachtig staaltje stuurwerk. Toen de familie in Nederhemert aankwam stond de rest van de aangetrouwde familie met de kleinkinderen met spandoeken ons op te wachten. Het was een emotioneel reisje, vertelde Letta, maar wel goed om op terug te kijken. Kleindochter Lotte heeft een plank gemaakt die tegen de muur komt te hangen van ons huis en ze heeft daar ingebrand: "alles wisselt", en dat is zeker waar. Wij hopen dat wij nog een goede tijd mogen hebben aan de wal met de kinderen en kleinkinderen en dat wij nog gezondheid mogen hebben om voor elkaar te zorgen. Het kan zo

maar anders worden. De Heere heeft ons al die jaren op het water gespaard en bewaard en wij hopen en bidden dat dit nu aan de wal ook zou mogen zijn. Dat is de wens en bede van Henk en Letta Bernouw waar ze hun verhaal mee afsluiten.

Dirk Brugmans

Rustig varen op de Maas!

Redenen om zachtjes te varen op de dode Maasarm:

Afkoelen en opwarmen van jullie motoren.

In elk instructieboekje kan je lezen, dat je de levensduur van je motor enorm kan verlengen door bij het begin van je tocht de olie warm te laten worden en alle onderdelen van je motor te laten bereiken voordat je doortrekt. Zelfde geldt voor het einde van je vaart; laat je motor al iets afkoelen en zet niet een "loeiwarme" motor in 1 keer stil. (helemaal slecht voor Torbo's)

Spaar Kleine kinderen en "spelevaarders".

Er wordt steeds meer gezwommen op de Dode Maasarm, er komen steeds meer kinderen met kano's en zeilbootjes, dagjesmensen met gehuurde sloepen van uit Well en roeiboten vanuit Nederhemert-Noord. Voorkom straks

onnodig leed. Als er iemand verdrinkt of wordt overvaren, heeft iedereen jaren verdriet.

Natuur

De dode Maasarm is een van de mooiste stukjes natuur van de Bommelerwaard. Er wonen (water)vogels en vissen, die je bijna nergens meer vindt. Door golfslag verniel je de kanten, nesten gaan drijven, vogels vertrekken. Vissen vinden een bloederige dood.

Woonarken

De woonarken in de dode Maasarm liggen aan palen welke doormiddel van rollen en rubber armen langs de paal bewegen. Als dit 1000-den kilo's wegende object door golfslag in een keer in beweging komt, dan vliegen de rollen en rubbers om je oren, de ark staat te rollen en te tolleren. Alles gaat kapot, zowel aan de buiten- als aan de binnenkant. Dat wil je een collega-

watersporter en dorpsgenoot of gemeentelid toch niet aandoen?

Bekeuringen

In verband met bovenstaande redenen, patrouilleren de politie, gemeente en Rijkswaterstaat steeds intensiever. Na het stilleggen van een speedbootvaarder in 2009, die met 70 km door een groep van zwemmende kinderen stootte, zal er intensief worden gecontroleerd op de dode Maasarm. Dit zal zowel vanaf het water, als vanaf de kant gaan gebeuren. De waterpolitie vaart steeds meer met ongemarkeerde boten om “de pakkans” te vergroten. De straffen zullen snel oplopen en de inbeslagname van je boot komt steeds sneller. Door alle politieaandacht zal er ook intensiever worden gecontroleerd op drank- en drugsgebruik. Voorkom al die aandacht, goed voor allemaal.

Laatste ontwikkelingen april 2021

Wie te hard vaart met een snelle motorboot of dronken achter het roer staat, kan zijn vaarbevoegdheid verliezen. Dat is besloten in de ministerraad op voorstel van minister van Verkeer en Waterstaat. De bekeuring voor te hard varen is verhoogd naar €. 400,- per keer. Besloten is ook dat, wie zich niet houdt aan de regels van het (beperkt) groot vaarbewijs, een boete kan krijgen. Een bestuurder van een

pleziervaarttuig die zonder klein vaarbewijs vaart, kan door de rechter een straf opgelegd krijgen.

De ministerraad heeft op voorstel van de minister ingestemd met een wetsvoorstel waarin het sanctie-instrumentarium wordt verbeterd. Bij grove overtredingen of recidive kan het groot of klein vaarbewijs worden ingenomen of ingetrokken. Ook kan de (snelle) motorboot in beslag worden genomen. De wachttijd voor het afleggen van een nieuw examen is +/- 6 maanden

Een aantal woonbootbewoners: Adri van Tol, Rogier Clercks, Bart de Groot, Guido van der Krabben, Carla Du Dok, Janneke en Roel.

Wonen op een woonboot

Wonen op een woonboot

“Op ’t Eiland lag al jaren ons kleine familiebootje Bobo in de rustieke jachthaven; nooit gedacht dat we hier nog eens zouden gaan wonen.” Aan het woord zijn Hanneke en Guido die begin dit jaar neerstreken in woonboot De Karekiet, gelegen tussen de rietkraag langs de Veerweg. “Vorig jaar besloten we ons huis in Vlijmen te verkopen met de wens in het achterhoofd om dichterbij de natuur te gaan wonen. Na de verkoop leerden we wat loslaten inhoudt en hoe je de geest openhoudt voor het onbekende dat mag ontstaan. We voelden wat het leven je kan geven en hoe het is om uit je comfortzone te stappen. Havenmeester Hans tipte ons bij toeval over met De Karekiet die zo goed als klaar was na een volledige restauratie en zo betrokken we deze op 6 februari.”

De eerste weken

De indrukken in de eerste weken werden door Hanneke en Guido aan het papier toevertrouwd en de Dorpskrant mag meelesen. “We genieten hier elke dag van wisselende belevenissen. Iedere dag is anders vooral omdat we plotseling

heel letterlijk IN de natuur wonen. Kleine verschillen vallen meer dan ooit op: als het waait, golft het water. Gaat het harder waaien dan beweegt de ark meer dan gewoon. Het is zo ontzettend leuk om steeds nieuwe dieren voorbij te zien komen: zwemmend, vliegend of behoedzaam wandelend. We maken in februari extreme weersveranderingen mee. Eerst is daar het hoge water. De laarzen zorgen er enigszins voor dat we droog via de steiger op de ark kunnen komen. Het duurt niet lang of we worden bedolven onder een dik pak sneeuw. Prachtige plaatjes, bijzondere vergezichten met als heerlijk toetje een bevroren Afgedamde Maas. We voelen ons erg welkom geheten door de natuur met daarin de onbetwiste hoofdrol voor het water. Maar ook de bewoners bieden ons een warm welkom en dat voelt enorm goed, vooral omdat wij echte mensen-mensen zijn. De hartelijkheid die we hier mogen ervaren, doet ons echt goed. Ook teckel Moos geniet hier volop. Het liefste zit hij op de dekschuit vrolijk te blaffen naar alles wat langs komt om maar kenbaar te maken dat hij er is en vooral om te laten weten dat hij graag gezien en geknuffeld wordt.”

Heden

Tot zo ver de terugblik naar de eerste weken op de woonboot. En hoe is het nu op de Karekiet? “We wonen nu enkele maanden op de ark. We genieten elke dag. Wonen in het dorpje Nederhemert-zuid is al een klein sprookje op zich. We hebben al veel wandelingen gemaakt met daarin mooie ontmoetingen met de natuur,

de bewoners en mensen die hier ook lekker komen ronddwalen. Het wonen op het water geeft nog een extra dimensie. Je leeft echt meer in en met de natuur. En dat is precies waar wij naar verlangden. Je ervaart de elementen veel directer. Dat maakt het af en toe spannend en vaak vooral prachtig. De ark is 60 m², dus dat is niet heel groot. Maar het voelt zoveel ruimer door al dat water om ons heen. Het wonen en werken op de ark is daardoor een echt genot. We zijn echt elk moment dankbaar dat wij hier mogen wonen.”

Toekomst

“Wij huren de Karekiet voor de komende tijd, dus echt grote verbouwingsplannen hebben we niet. Wel volgen wij graag het uitgangspunt: laat een plek altijd mooier en gezonder achter dan toen je er kwam wonen. We gaan samen eens invoelen wat wij daarin kunnen en mogen doen op deze plek die voor ons voelt als de hemel op aarde.”

Deze prachtige woonplek is tegelijkertijd ook een werkplek voor Hanneke. Vanuit hier geeft zij individuele coaching sessies en groepsmeditaties. Dit kan zowel binnen als buiten. Dus wellicht treft u als lezer van de Dorpskrant haar eens aan ergens op 't Eiland met een groepje dat met elkaar geniet van de diepe rust. Wie weet wil je dit ook zelf eens ervaren. Mocht je een fijne plek hebben waar je graag mediteert, laat het gerust weten. Guido en Hanneke willen heel graag dieper zakken in de energie van zowel het water als 't Eiland.

Hanneke: “Graag kom ik samen met anderen dichtbij onze ware natuur i.p.v. heel de dag afleiding zoeken bij de tv, computer enz. Het is ons verlangen om mensen die ook deze wens hebben te ontmoeten en samen te verbinden. De Karekiet voelt niet als van ons maar als een plek waar eenieder mag rusten en zichzelf weer gaat ontmoeten. We verheugen ons vanaf de eerste dag op de tijd die vóór ons ligt en hopen hier lang met plezier te mogen wonen.”

Guido van der Krabben (1977) bestempelt zich als levensliefhebber. Hij werkt bij Hutten

(horeca en catering) als operationeel directeur. Zowel in zijn werk als privé staat mensen gelukkig maken middels culinaire en uitbundige gastvrijheid hoog bij hem in het vaandel. Hij vindt het heerlijk om buiten te zijn: op zijn kano, bij een vuurtje of op zijn racefiets.

Hanneke van 't Hoff (1978) ervaart bij zichzelf een zachte, creatieve, intelligente, vrije en liefdevolle ziel. Ze is bewustzijnscoach, geeft meditaties en verzorgt trainingen rondom thema's als Eerste Hulp bij psychische problemen. Ze wandelt graag met Moos, geniet van de natuur maar ook van lezen en vegetarisch koken, reizen en samen zijn met vrienden. Mocht je als lezer interesse hebben in haar werk, neem gerust een kijkje op haar website: www.amorfati-lifecoaching.nl

Moos is de ruwharige teckel (7 jaar) die dol is op knuffelen met iedereen die zich aanbiedt. Hij is een tikkeltje eigenwijs maar wel altijd vrolijk en meestal te vinden in de bossen of op het water.

Coördinatie Henk Poelakker

Van een schippersvrouw

Daar gaan we!

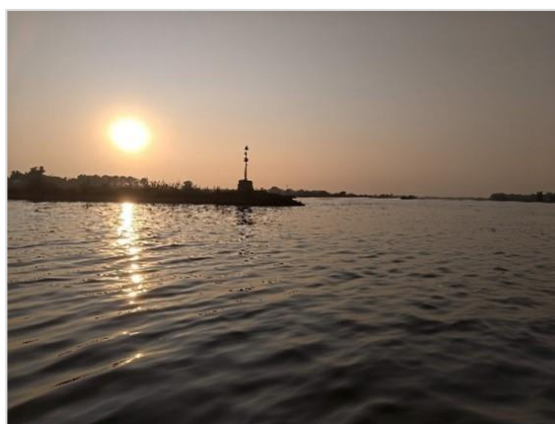
Het was 21 september 2020, de dag waar het avontuur begon voor mij. De dag van afscheid nemen van 'thuis' en onze geliefden. Op deze dag voeren wij onze thuishaven uit om, voor mij, de nog deels onbekende toekomst in te varen. Maandagmiddag zijn we vertrokken vanuit Nederhemert richting Zuilichem. Op de dijk stonden onze ouders, oma's en andere familieleden. De hoorn toeterde zijn groet aan onze thuishaven, oma van de Werken zwaaide met haar zakdoek en daar gingen we. Het was een emotioneel moment, langzaam voer alles voorbij. De dijk waar ik altijd met veel liefde gewoond heb, het oppassen op mijn neefjes en nichtjes maar ook het werken met Jaap bij de auto's was over. Alles veranderde voor mij behalve mijn man, wie nu ook mijn collega werd.

De eerst reis brengt ons van Zuilichem naar Roeselaren, een prachtige stad in België.

Nu zal ik me toch eerst eens voorstellen, mijn naam is Jannie Bernouw sinds 18 september 2020. Hiervoor was dit Van Genderen, wonend aan de dijk in Nederhemert. Mijn man Albert ontmoette ik in 2016, ik zat toen net in mijn eerste jaar van mijn deeltijdopleiding HBO-Pedagogiek aan het Driestar college. Mijn dagen waren gevuld met studeren en het werken in de kinderopvang bij een organisatie in Waalwijk. Vanuit mijn stage mocht ik daar blijven om verantwoordelijke te worden over een nieuwe buitenschoolse opvang locatie die ze gingen openen op een basisschool. Voor mij was dit een prachtige uitdaging en ik heb dit

werk 4 jaar met veel plezier mogen doen. Maar tja, aan dit alles kwam een eind. 4 september werkte ik mijn laatste dag op mijn toenmalig werk en 16 september diplomeerde ik als pedagoog. De trouwdag volgde en sindsdien ben ik, zoals ze het noemen, schippersvrouw op motorschip Jannie. Aan mij is gevraagd of ik over het schippersleven wil vertellen, dit zal ik proberen te gaan doen.

In Zuilichem liggen we met het schip langs de dijk. Mijn telefoon gaat, ik zie dat het pa is: "Dag Jan, ik sta op de dijk met mijn fiets", ik loop naar buiten en zie hem staan, al bellend zwaaien we naar elkaar. Het geeft mij een fijn gevoel om zo toch nog even ons pa te kunnen zien, wetende dat dit de komende week niet meer is. Wanneer pa wegfietst blijf ik nog even staan, ik kijk in gedachte naar de zon die langzaam onder gaat. Het is prachtig, de zon weerspiegeld zijn gloed op het water. "Kom schat, we gaan eten", het roepen van mijn man haalt me uit mijn gedachten, want wat zal de toekomst ons toch brengen?

De volgende dag beginnen ze om half 8 met laden. Het bedrijf heeft het zand met een zandzuiger uit de Waal gezogen. Dat zand wordt weer bij ons in het schip geladen met een kraan. "Het schiet al lekker op hé" zegt Albert, "we zijn zo vol". En dat klopt, al snel is ons schip

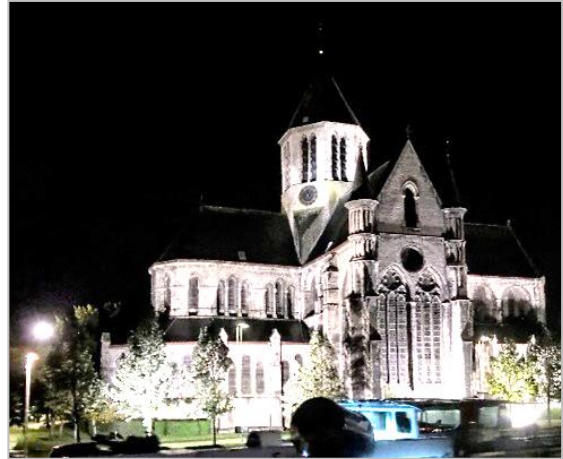
afgeladen met zand en klaar om te vertrekken. De motor wordt gestart en we varen achteruit de Waal op om zo met de stroming mee richting Zeeland te varen.

Nu is het werk van een matroos erg afwisselend, maar die afwisseling is voor mij in het begin nog best spannend. Via het Hollands Diep komen we aan bij de eerste sluis, de Volkerak sluis. 'Ow, hoe moest het ook alweer', ik vraag het voor de zekerheid maar even aan Albert. In de sluis liggen al meerdere schepen, terwijl Albert invaart, loop ik naar voren. Ik pak het touw, gooi en de lus valt om de bolder in de muur. Vlug maak ik de slagen om de bolder en zet hem vast, ik loop weer naar achter om daar hetzelfde te doen. Voor we in Roeslaren aankomen, heb ik het na 7 sluizen weer onder de knie. Maar dan doet zich het volgende alweer voor, mijn man zegt: "Straks moet je even naar buiten om te kijken of alles goed

gaat". Ik zeg "Waarom?", "Dat zie je zo wel" is zijn antwoord. Ik zie het inderdaad al vlug, om in Roeslaren in de haven te komen moeten we door een brugopening die zeer smal is. De marifoons worden gepakt en ik loop naar buiten. "Beetje bakboord" zeg ik, met de bosjes langs de waterkant gaat het net mis. De kop is

eronder door, nu de rest nog. Ik loop van links naar rechts en geef aanwijzingen waar nodig, langzaam gaan we erdoor en varen de haven in. Het schip wordt aangemeerd, de motor gaat uit. We zijn er, morgen beginnen ze met lossen.

De volgende dag zijn we rond 17:00 uur leeg, dit keer gaan we achteruit de haven weer uit. Albert vraagt aan mij: "Wil jij het doen?", "Nou, laten we dat nog maar niet doen." zeg ik. Hij lacht een keer en geeft een beetje gas erbij "We moeten natuurlijk wel op tijd zijn hé voor de verjaardag van mijn schoonvader". We gaan weer onder het bruggetje door, het schip wordt gekeerd en vertrekken richting Doornik. Onderweg is het prachtig, we varen soms dwars door een stadje heen. In Oudenaren is de kerk helemaal verlicht, het is een prachtig gezicht.

Zaterdagochtend komen we aan in Doornik, de auto gaat eraf en we vertrekken richting Nederhemert. Op naar de verjaardag van ons pa!

Jannie Bernouw

Van matroos naar een eigen schip

Op 23 juni trouwden Ries Verhoeven en Gerlinda van Tuijl. Ries heeft als matroos op de Spes Salutis gevaren, het schip van Adriaan Hovestadt. Hij heeft nu een eigen schip gekocht. De Rielinda.

Heel bruiloftsgezelschap kwam met een bus naar Nederhemert en stapten via de steiger van Robbemondt in een bootje.

Ries is een zoon van Arie en Jannie, die in 1989 in de Ormeling kwamen wonen. Inmiddels zijn ze naar Brakel verhuisd.

Het nieuw gekochte schip van Ries ligt al een paar weken bij de Betuco. Het schip van Adriaan Hovestadt ligt er nu naast. Beide schepen zijn mooi versierd. Op de morgen van

23 juni voeren ze er allemaal langs met de bootjes. Wat een mooi gezicht!

Schippersvrouw in de vakanties

Varend wonen

Het is alweer even geleden dat we jullie vergezelden met een verhaal van het "Schippersleven".

Ik dacht vaak.... Eigenlijk hè, zal ik nu des te liever schrijven over het leven aan de wal, wat voor een 'Hèmertse' normaal is maak ik dingen mee die echt bijzonder voor ons waren. Al was het alleen al een postbode die aan je deur kwam.

En nu een paar jaar verder een echte walrot geworden? Nee dat zeker niet, dat zal ik gelijk al wel verklappen. Al hoewel we veel dingen als fijn ervaren: het mee draaien in een wereld die we eerst achter ons lieten waarvan we nu deel mogen en kunnen uitmaken. De kinderen genieten daarvan en ik erbij. De schipper zelf dacht dat hij er niet aan kon wennen: elk weekend naar huis, je komt toch wel eens naar boord hè vrouw? Toen beloofde ik hem een voorzichtige 'ja', maar wist zeker niet wat er komen zou. Een soort opnieuw trouwen haha.

Even terug voor de mensen die het gemist hebben. We waren de eerste 9 jaar echt volledig samen in leven en werken. We waren een team dat het schip onderhield en het werk wat erbij hoorde. We deden dit met veel plezier samen. Nu wonen we alweer goed 4 jaar in Nederhemert.

Met een grote traan namen we afscheid maar met een lach keek ik het nieuwe 'leven' tegemoet. We hadden meer behoefte aan de vrijheid die soms zo groen leek vanaf het water. De kinderen fijn naar school te brengen, ze daar

toe te mogen vertrouwen aan een juf of meester.

En zo is 't gegaan. De kinderen mogen op school spelen met kinderen van hun leeftijd, Ontdekken en leren. We kijken samen uit naar de weekenden als de schipper, hun papa thuiskomt.

Het liefst wachten we hem op. Vaak zitten we vrijdagmiddag al klaar en ja dan duurt wachten soms lang, als hij pas zaterdag komt. Maar schipper komt naar huis, en als hij vroeg is haalt tie een heerlijk bruin visje en tankt hij de auto om vervolgens wat klusjes thuis

te doen, maar vooral papa te zijn en Hèmertse medebewoner. En 's maandags vroeg als alles nog stil is en de bakker nog niet z'n brood bezorgd heeft bij de COOP, gaat hij weer stilletjes henen naar overal en nergens.

En heel soms vraag ik zullen we naar boord komen? Even 'vluchten' van alles om ons heen, weer even te voelen als vroeger. Dicht op elkaar,

nu met verhalen wat de hele week gebeurd is, vaak is een weekend te kort om alles te vertellen. Ons te vertoeven onder de mensen uit andere dorpen en steden. We kijken uit naar vakanties om dan te varen langs wijde vlaktes en uren te turen in de verte.

En vaak maak ik foto's vanuit de hut wat wijds kijkt. Een panoramazicht op de zon die opkomt of ondergaat, de lucht die spreekt, het water dat komt en gaat, de vogels die vliegen en alles dan weer even stil staat, dat is wat ik het meeste mis. Die ruimte dat wijds beeld, wat een pracht beroep.

Willie Weijma

Getrouwd!

Albert Bernouw
&
Ditske van der Ham

Annebeth Domen
&
Matthijs de Bruin

Getrouwd!

Arian
van der Steenhoven
&
Joanneke van Dijk

Lianne van Heemskerk
&
Marcello den Bok

Getrouwd!

Emy van Doijen
&
John den Hartog

leuk hè, die trouwfotos!
Ga je binnenkort ook trouwen?
Laat het ons weten!

Hèmerts dialect

Grapperhaus en de vakaansie

Nou hak geheard dè dieje minister van “ik kan zelluf ok gin àanderhalve méeter àafstand houwe” in Hèmert wilde komme wòone. Grapperhaus hiet ie geleuf ik. Ik snapte hum toen heel goed hur meej die bruiloft, mer ut was natuurlijk nie zo slim wè tie het gedoan. Ik kan ok goed begrippe det ie in Hèmert wil komme wòone, want dè doe ik zelluf ok. Alleen nou hurde ik ok det ie toch in Gaamuruh goat wone. Hij het gin idee wèt ie mist! Best un leuk durpke hur, dè Gaamuruh. Es ge dur van houdt. Mèr dur goat toch niks bòove Hèmert of nie dan.

Goat ur nog iemand op vakaansie? Waant es ge un rondje lopt of fietst dur ut durp, ziede overal un zwimbad staon.

Groot of kleèn. Bòove of onder de grond. Vierkàant of rond. Alle soorte en moate kunde veinde. Iedereen hèt ur vorts eene. Ik zou ok wel gère zonne gròote wille hebbe. Es ut dan un groad of dertug is, kunde lekker effe afkoele es ge kloar zeit meej werkuh ofzo.

Mèr volgens mijn goan d'r toch nog zat weg, wàant de campurs en kerrevens zijn nie aon te slèpuh. Schreeuwend duur schijnen ze te zijn. En dè is ok zo meej de bòote. Doar is ok nie mèr aon te komme. En over un poar joar is iedereen dè ding wer beu misschien en dan stoat ut wèr allemaal te koop. Es ge dan mèr wel un poar joar schik er van het gehàad, toch? En dan kòop ik um wel vur wèinig over.

Twintig vragen aan Arjan Oomen

20 vragen aan...

1. Naam;

- Arjan Oomen

2. Adres;

- Boterbloemstraat 34

3. Geboorteplaats en datum;

- Op 25-10-1993 in Nederhemert

4. Beroep/opleiding en waarom doe je dit;

- Vrachtwagenchauffeur / ondernemer in het transport. Van jongs af aan mee opgegroeid, en de dynamische wereld van transport zorgt ervoor dat het iedere keer weer een uitdaging is. De ene week zit je in Wales of Italië, de week erna is Den Bosch misschien wel de verste bestemming.

5. Relatie;

- Getrouwd met Joanne, we hebben een zoon van 5 maanden, Hein.

6. Hobby's;

- Varen, het liefst gewoon met een rubberbootje op 'onze' Maas.
- Toeren met mijn Dodge oldtimer, gezien de omvang niet echt praktisch maar blijf het geweldig vinden om ermee rijden.

7. Liefelingsmuziek;

- Behoorlijk breed, maar als ik iets moet noemen dan Bruce Springsteen.

8. Favoriete lectuur/boeken/film/serie;

- La Casa di Papel vond ik een hele leuke serie. Wat boeken betreft het liefst beetje spannend, maar wel realistisch.

9. Doe je aan sport, zo ja welke sport en wat is er zo leuk aan;

- Helaas gaat er teveel tijd zitten in het transport. Soms ga ik weleens zwemmen, maar echt sporten mag ik dat niet noemen.

10. Liefelingseten;

- Asperges met biefstuk, tja beetje dure smaak helaas.

Twintig vragen aan Arjan Oomen

11. Waar ben je trots op in je leven;
- Toch wel mijn bedrijf denk ik. Maar dat had ik nooit bereikt zonder de hulp van mijn chauffeurs, klanten etc.
12. Mooiste/leukste vakantieplek;
- Noorwegen, er is niets mooiers dan ongerepte natuur. Een aantal jaar geleden al een keer een rondreis door Scandinavië gemaakt, en hoop zeker ooit nog eens terug te gaan.
13. Heb je ergens spijt van;
- Dat ik een paar jaar geleden geen bitcoins heb gekocht. Maar spijt levert weinig op, je kan er hooguit van leren om het in de toekomst beter te doen.
14. Wie bewonder je het meest en waarom;
- Mijn vrouw, zeker sinds ik vader geworden ben. De liefde en het geduld waarmee zij voor haar mannen zorgt vind ik heel bijzonder.
15. Leukste jeugdherinnering;
- Dat zijn er heel veel, maar als ik er 1 moet noemen is het vloten bouwen en varen op sloten rondom de Nieuwstraat. We hadden soms meerdere keren per dag een nat pak, maar wel altijd ontzettend veel plezier. Wat dat betreft is er nu wel minder ruimte in het dorp als wij toen hadden.
16. Wie wil je ooit nog eens ontmoeten;
- Euhm lastige vraag. Ik denk dan aan iemand als Elon Musk, de baas van Tesla. Ik ben wel benieuwd hoe het is om op dat niveau te ondernemen.
17. Waar voel je je het meest bij betrokken;
- Voel me nog steeds 16, dus bij de jeugd denk ik?
18. Wat zou je direct aanpakken als je een poosje burgemeester van Nederhemert zou zijn;
- Zorgen voor betaalbare woningen met voldoende mogelijkheden voor iedere leeftijdscategorie in het dorp, zodat iedereen die in Nederhemert wil blijven wonen ook daadwerkelijk die kans krijgt. Dat kan mogelijk gemaakt worden door bijv. voldoende bouwvergunningen af te geven.
19. Wat vind je het leukste aan Nederhemert;
- De mentaliteit die bij het dorp hoort. Doe maar normaal dan doe je gek genoeg en de wil om te werken, dat is denk ik typisch iets voor de een Hemertse. Verder hou ik van de rust op zondag die ook grotendeels door niet kerkelijke mensen gerespecteerd wordt, mooi dat het zo kan.
20. Aan wie moeten wij de volgende keer de 20 vragen stellen;
- Simon van Ooijen, ook uit de Boterbloemstraat.

Column Jan van Wijk

Familie Brugmans

Deze keer stellen we drie wat kleinere Hemertse families aan de orde. Allereerst de familie Brugmans, met dank aan Piet Brugmans te Andel die mij wegwijs heeft gemaakt in de familieverhoudingen.

De Brugmansen stammen oorspronkelijk uit Tuil. Ook in o.a. Geldermalsen komt die naam voor. De oudst bekende Brugmans is een zekere Sijmen, geboren rond het jaar 1660 te Tuil. Vanuit Tuil kwam de familie terecht in Delwijnen. De oudere lezers herinneren zich ongetwijfeld Piet Brugmans, de raaimaker (carrosseriebouwer) in Delwijnen. Hij heeft destijds het bedrijf overgenomen van zijn oom Wim Rooijens die geen kinderen had. Piet overleed onverwacht in 1993 door een val van een wagen. Zijn beide werknemers Teun van Genderen en Kees Vos zetten het bedrijf voort. Teun is eruit gestapt en ging in Poederoijen aardbeien telen. Sindsdien runt Kees Vos dit bedrijf onder de naam 'Brugmans Carrosserieën'.

De vader van Piet en Dirk Brugmans is verwant aan die Piet uit Delwijnen. Aart Brugmans was onze dorpskapper en woonde in het huis waar Dirk nu woont. Aart is in 1960 vrij jong overleden na een ongeval. Dat was een gebeurtenis die in Hemert grote verslagenheid teweegbracht. Sindsdien heeft Hemert nooit meer een eigen kapper gehad. De Bruchemse kapper hield na het overlijden van Aart een tijdje zitting in het dorpshuis. Maar daarna moesten de Hemertse jongens en mannen het dorp uit om hun haren te laten kortwieken.

In Aalst bevindt zich aan het noordeinde het gemaal H.C. de Jongh, in de volksmond 'het Bommels machien'. In de jaren vijftig en zestig van de vorige eeuw was Peer Brugmans daar machinist. Ook hij is vrij jong overleden, in 1965, na een ernstige ziekte. Zijn zoon Arie woonde

aanvankelijk in Aalst, maar is na zijn huwelijk met Ineke Prins vertrokken naar Moerkapelle, waar hij nog steeds woont.

In Welseind woonde Drikus Brugmans. Hij was getrouwd met Wilhelmina van Herpt, die eerder getrouwd is geweest met Peter (Peer) van Geffen. Deze is eind december 1944 per ongeluk het water in gelopen en verdronk, hij was 40 jaar. Zijn weduwe Wilhelmina van Herpt trouwde opnieuw, nu met Drikus Brugmans. Drikus is heel oud geworden: 100 jaar! Vroeger zat zijn dochter Wijntje Brugmans in Hemert op school. Het gezin woonde in Wellseind aan de Klemmit, ik meen naast Gerrit van Leeuwen die daar zijn manufacturenwinkel had.

De Brugmansen waren heel vroeger van beroep dagloner, mandenmaker, kapper en ongetwijfeld nog meer. En iedereen weet natuurlijk dat Piet Brugmans in Andel in de eieren is gegaan.

Familie Bruijgom

Sinds de 18^e eeuw woont de familie Bruijgom in Hemert. Daarvoor in Well. De oudst bekende Bruijgom (Cornelis) schreef zijn achternaam als 'Bruijdgom'. In de 17^e eeuw werd die ingekort tot Bruijgom. De mij meest bekende Bruijgom is Dirk Bruijgom, de opa van een hele stoet kleinkinderen. Dirk pachtte in de jaren zeventig een stuk land van ons en dronk toen menig kopje koffie bij mijn ouders als hij daar aan het werk was. Hij is ook nog heel in de verte familie van ons via de familie Leuvensteijn die in Hemert is uitgestorven. Mijn betovergrootvader heette Hendrik Leuvensteijn en was getrouwd met een Jenneke Bruijgom.

Dirk Bruijgom had een zus: Adriana (Jana), de moeder van Gerrit v.d. Vliet sr.. Jans Roseboom was de vrouw van Dirk Bruijgom, zij was een zus van de bekende Jan Roseboom.

Familie De Weerd(t)

In Hemert wonen verschillende families die De Weerd(t) heten. Voor zover ik kan nagaan, zijn er verschillende takken van de familie De Weert, met een t dus. De ene tak komt uit Delwijnen en Kerkwijk. Mijn tante Maaïke Bouman-de Weert behoort daarbij. Verder is er nog een tak De Weert die afkomstig is uit Well. Corrie Bouman, getrouwd met Johan Bouman, behoort tot die tak. Of die familie iets heeft met die Delwijense familie is niet duidelijk.

Wij richten onze aandacht verder op de familie De Weerd met een d. De oudst bekende De Weerd was Theuwis Willemsz die in 1685 in Zuilichem werd geboren. In de 19^e eeuw verhuisde zijn achterkleinzoon Johannes naar Hemert. Van hem stammen de onder ons bekende De Weerds af.

Wie zijn dat dan? Ik herinner me Ceel de Weerd, de opa van o.a. Hans en Ceel v.d. Meijden. Hij woonde in bij zijn dochter Eel en schoonzoon Stinus op Molenstraat 58. Als wij naar school gingen stond hij vaak langs de straat te kijken met de handen in de zakken van zijn manchester broek en met een pruim achter zijn kiezen.

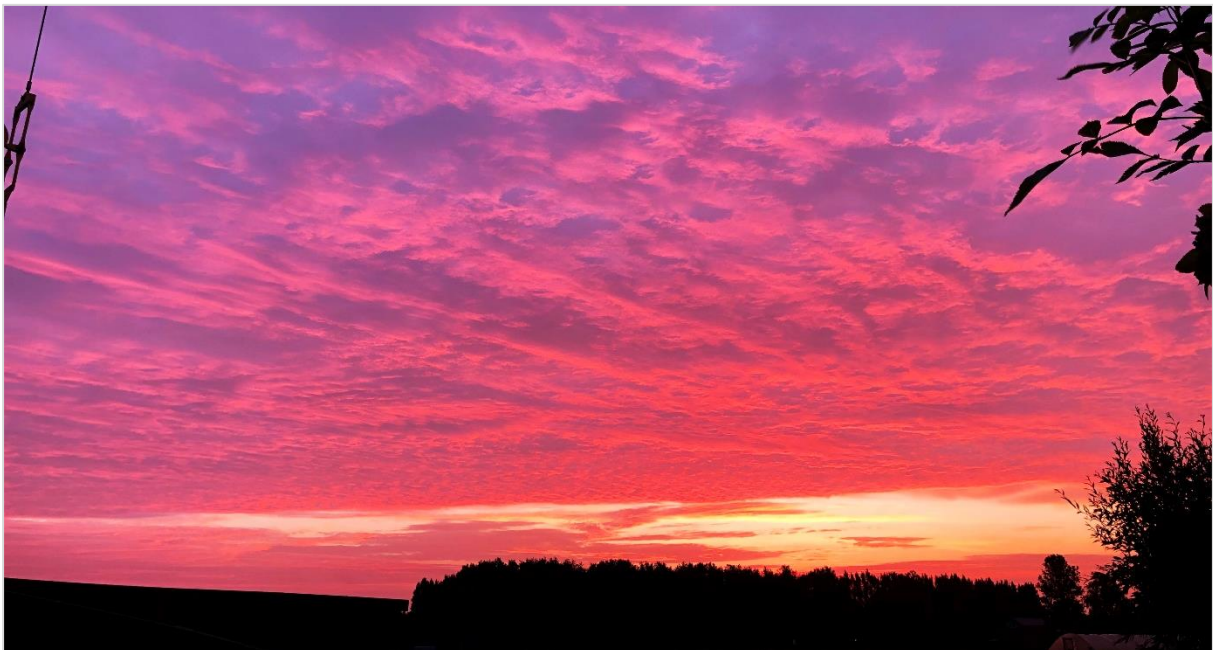
Zijn zus was Maria de Weerd die als echtgenoot naast zich had Pieter van Wijk. Hun kinderen zijn o.a. Lourien en Piet. Lourien trouwde met Rien Bracht en Piet met Neeltje Bouman (Neel de witte).

De oudste broer van Ceel de Weerd was Jan Hendrik. Zijn zoon en schoondochter zijn alom in Hemert bekend: Hentje de Weerd en zijn vrouw Teun Biesheuvel (Teun de baker).

De jongste broer van Ceel was Cornelis die met zijn vrouw Cornelia Hermina Struijk twee dochters kreeg, onder wie de bekende Pietje die in de volksmond Pietje Struijk werd genoemd. Zij werd dus aangeduid met de achternaam van haar moeder. Pietje was getrouwd met Cornelis Hobo. Zij hadden op de Kade een winkel waar van alles te koop was. Pietje ventte haar spullen in een bruin wagentje op fietswielen in het dorp en was een vrouw die uitstekend van de tongriem gesneden was. Zij had in de kerk haar plekje naast mijn moeder die daar vroeger op stoelnummer 11 zat. Je had toen in de Hemertse kerk nl. nog een afdeling stoelen, vanaf de positie van de kansel toen gezien, rechts.

Ik ga terug naar Ceel de Weerd en vraag aandacht voor zijn andere kinderen naast Eel. De zussen van Eel zijn Pieterella (Pietje), Maria (Mie) en Gijsbertha Johanna (Gijbertje). Deze zussen waren resp. getrouwd met Govert van Aalst (van de Kade), Bertus van Veen en Willem Bouman (Willem pijp). Hun kinderen zijn onder ons wel bekend.

Jan van Wijk

Trees Blom, een bijzondere vrouw

Trees Blom, een bijzondere vrouw

Al jaren mogen we als Dorpskrant een beroep doen op historicus Trees Blom. Zij is bij velen bekend en beroemd vanwege haar nooit opdrogende pen; talloze artikelen over zowel Noord als Zuid hebben we met veel dank gepubliceerd. In de gemeente, de Provincie en zelfs landelijk staat ze bekend als de vrouw waarop je, als je iets wilt weten over bijvoorbeeld de geschiedenis van een boerderij, altijd een beroep mag doen. Op 't Eiland herbouwde en restaureerde ze samen met haar man Gerard Hoogbergen (1927-2015) het monumentale pand De Hoef. Het werd hun levenswerk. Haar betrokkenheid bij de wederopbouw van het Kasteel op Zuid was groot. Voor haar spuurwerk naar de bewoners van diverse panden op 't Eiland kreeg ze veel applaus. De redactie is haar meer dan dankbaar voor al haar prachtige bijdragen en hoopt dat Trees nog vele jaren haar artikelen blijft aanleveren.

Op de fiets

Trees is een paar jaar na het overlijden van haar man in Zaltbommel gaan wonen. In haar knusse en gezellig ingerichte appartement, vertelt ze over haar jeugd. "We waren met acht kinderen thuis. In 1943 kwam ik als het vijfde kind ter wereld in Leiderdorp. Mijn vader was

onderwijzer en moeder had het druk met het voeden van al die mondjes. De Tweede Wereldoorlog woedde hevig en de hongerwinter moet voor onze ouders een afschuwelijke periode geweest zijn. De kerk, we waren katholiek, en de buurt hielp waar mogelijk maar schraalhans zal keukenmeester geweest zijn. Jaren later kreeg ik als juf de verantwoordelijkheid voor een klas met kinderen. Het waren de jaren zestig van de vorige eeuw, een gistende tijd zowel in de kerk als in de maatschappij. Ook ik schopte tegen het burgerlijke leventje aan, begreep de Dolle Mina's en wilde vooral alternatief zijn. In 1971 trouwden we en dat was op zich al heel bijzonder."

Priester

Dat Trees ging trouwen was met name bijzonder omdat haar man een uitgetreden priester was. "Gerard was twaalf jaar priester maar stopte daarmee toen in de jaren zestig van de vorige eeuw duidelijk werd dat de katholieke kerk de ingeslagen weg van verandering niet doorzette. De andere reden dat hij geen priester meer wilde zijn was zijn verliefdheid. Hij ging vervolgens theologie doceren aan de Theologische Faculteit in Tilburg. Ik was aanvankelijk onderwijzeres en begeleidster van jonge (blinde) kinderen. Na ons huwelijk in 1971 ben ik orthopedagogiek gaan studeren. Op een mooie Pinksterdag in 1982 fietsten we naar 't Eiland en zagen we de totaal vervallen Hoef voor het eerst. Het huis leek gewacht te hebben op die ene 'gek' die aan een restauratie durfde te beginnen. Een oude droom kwam boven drijven: ooit samen een oud huis helemaal restaureren. Tien dagen later tekenden we het voorlopig koopcontract. Was dit een impulsaankoop? We werkten toen allebei nog parttime en een lange weg van opknappen begon. Een stacaravan werd op het erf gereden

zodat we konden wonen en leven nabij ons droomhuis. We zijn begonnen met opruimen en het huis te ontdoen van ruim een meter brede braamstruiken. We vroegen deskundigen van o.a. Monumentenzorg, de gemeente en Provincie om raad, kregen hulp van vrienden en burens en huurden professionals in voor bijv. het rieten dak. Wat we voor ogen hadden was: weer een huis creëren waarin gewoond en geleefd kon worden met daarom heen een hooiberg, moestuin, schapen en kippen. Gerard voelde zich geweldig tijdens de ontelbare uren van passen, meten en kopen van oude bouwmaterialen. Voor hem was bezig zijn belangrijker dan het eindresultaat. Hij was de drijfveer van onze plannen en bleek meer een doener dan een wetenschapper. Zijn onophoudelijk enthousiasme zorgde ervoor dat we iedere dag met nieuwe moed verder gingen met restaureren. Ons huwelijk werd niet bekroond met een kind maar terugkijkend zeg ik dat De Hoef ons kindje was. We hebben met liefde, passie, zorgvuldigheid en eerbied voor het verleden ieder vrij moment besteed aan het verwezenlijken van onze droom.”

Twee meter archief

In positieve zin werd Trees verrast toen ze ging graven in het verleden. “Wist je bijvoorbeeld dat er over Nederhemert heel veel bewaard is gebleven in het archief dat ooit op het Kasteel bewaard werd. Dat klinkt vreemd want we weten allemaal dat de oorlogsbrand het Kasteel verwoest heeft. Dankzij verstandig ingrijpen van de barones in die tijd, mevrouw Van Wassenaer-Crocini, is meer dan twee meter archief voor het nageslacht beschikbaar

gebleven. Zij had tijdens de Tweede Wereldoorlog al snel in de gaten dat de ontelbare handgeschreven documenten veiliger waren in het Nationaal Archief in Arnhem dan in het Kasteel met haar dikke muren. En ja, het is opmerkelijk dat een instantie als het Openluchtmuseum in de oorlog juist ons Kasteel uitkoos om kostbare spullen in op te slaan. Achteraf kunnen we zeggen dat die keuze niet verstandig was. Kortom: dankzij de barones konden Gerard en ik ontzettend veel informatie vinden over bewoners, verkoopaktes, conflicten enz. op ‘t Eiland.”

Kracht en kwetsbaar

Trees en Gerard, een gouden duo. Samen naar het archief in Arnhem, samen speuren naar de bewoners van diverse panden, gegevens werden nauwkeurig vastgelegd en het een na het andere boek van hun hand zag het levenslicht. Trees: “Samen waren we al een tijdje bezig om een boek uit te geven over De Hoef en helaas heeft hij het verschijnen daarvan niet meer mee kunnen maken. Het is een boek geworden als eerbetoon aan ‘t Eiland in het algemeen en aan De Hoef in het bijzonder. Nooit heb ik op Zuid tevergeefs een

beroep gedaan op de ander, altijd was en ben ik welkom voor een praatje. De bewoners beseffen dat zo'n kleine gemeenschap zowel kracht als kwetsbaarheid in zich heeft. Nog altijd kom ik eenmaal per week naar 't Eiland om ons koffieclubje in stand te houden. Daar kijk ik telkens weer reikhalzend naar uit."

Nieuw boek

Wij als lezers kijken iedere keer weer uit naar de bijdrage van Trees. "Ik moet wel wat extra op mezelf gaan letten. Het is niet de eerste keer

dat ik door te veel hooi op de vork compleet van slag ben. Helaas heb ik in het verleden de wrange vruchten geplukt van mijn enthousiasme en dadendrang. Op dit moment ben ik met een grote en uitdagende klus bezig met dit keer Bern in de hoofdrol. Heel lang behoorde dat dorpje bij Brabant, stond er een abdij en woonden er bijzondere mensen in wat we nu noemen het Brouwershuis. De klus behelst het schrijven van een boek waar veel onderzoek aan vooraf gaat. Ontzettend interessant en boeiend."

Namens de Dorpskrant ben ik zo vrij om haar na het maken van enkele foto's nogmaals zeer hartelijk te danken voor haar geweldige inzet. Onze krant is mede door haar een lezenswaardig document waar velen uren leesplezier aan beleven.

Henk Poelakker

De vrouw met de hond

Dat had ik jaren geleden niet kunnen indenken dat ik in de vroege ochtend, tijdens het uitlaten van mijn hond, de verrukkelijke geur van versgebakken brood tot ver over ons dorp zou ruiken. Zelfs tot aan het einde van de Riemerstraat. Heerlijk!

Aan het einde van de Riemerstraat sla ik rechtsaf en loop dan via Wellseind naar de dijk en dan vervolgens bij de Kapelstraat het dorp weer in.

En op een zekere dinsdagmorgen lopen hond en ik bij de kruising Kapelstraat – Nederhemertsekade – Molenstraat als er een

de weg. Ik kom namelijk zojuist van de richting Nederhemert – Zuid en nu ben ik in Nederhemert – Noord. Maar waar ligt nu het centrum van Nederhemert? Ik begrijp het niet?” Verbaasd en glimlachend kijk ik hem aan. “Het centrum.... het centrum....waar zou dat ooit komen?”, peins ik.....

Waar we nu staan, Chaoot, ik en mijn hond, komt misschien ooit nog eens een hele grote rotonde. Een rotonde waar in het midden de historische klompjes van VVN – afdeling Nederhemert komen te staan, als aandenken

auto stopt, het raam naar beneden gaat en een man mij toespreekt met de woorden: “Mag ik je wat vragen?” “Hij zal toch zeker niet de weg vragen?” denk ik. Nota-bene, het is 2021! Heeft hij geen navigatie ofzo? Een blik in de auto en op de persoon laten mij een grote chaoot zien. En dan snap ik het wel dat hij misschien de weg wil vragen. En dus geef ik mijn standaard antwoord; “U mag mij alles vragen, behalve om mijn zondagse hoed.” Verbaasd kijkt hij mij aan. “Waar mag ik niet om vragen?” “Om mijn zondagse hoed”, antwoord ik nogmaals. Kort en krachtig begin ik wat te vertellen van Hoed – Kerk – Zondag. Hij luistert aandachtig. Als ik uitgesproken ben blijft het lang stil. Ik kuch eens. Zachtjes zeg ik: “Meneer....u wilt mij wat vragen?” Dan zegt hij: “Ik vraag je eigenlijk om

aan de toen eenvoudige verkeersexamens van groep acht van de basisschool. In mijn gepeins neem ik $\frac{3}{4}$ rotonde en kom dan in de brede Molenstraat met een fietspad ernaast. En bij de kruising Ormelingsstraat – Tuinstraat bevindt zich een heus stoplicht. Ik ga rechtdoor richting dijk. Bovenaan de dijk gekomen ga ik niet rechtsaf de rondweg op, die richting de steenfabriek en Maas-Waalweg gaat, maar linksaf. Vanaf de dijk zie ik de grote ruime pont die mensen brengt naar Nederhemert – Zuid. En op Zuid is een heel groot kinderspeelbos. En er is een nudistencamping gekomen voor volwassenen en die mensen lopen zomaar tussen de spelende kinderen door. Heel normaal. En er is een supergrote jachthaven gekomen die heel veel toerisme trekt. En de dijk

is een hele grote brede boulevard geworden met binnendijs schattige hotelletjes, waarvan op de ene de naam 'Uitzicht' prijkt en op de ander 'La Meuse'. Ja heus! De boulevard is afgesloten voor verkeer en er zijn veel terrasjes aan het water. En op het water is van alles te doen op het gebied van recreatie. En één keer per jaar trekt ons dorp bussen vol met toeristen. Die bussen staan buiten het dorp geparkeerd. Want dan is er op de boulevard een bloemencorso van trekkers met praalkarren. Niet één dorpsbewoner weet dat die toeristen niet komen voor die versierde karren, maar voor de vele kindertjes die tussen de bloemen verstopt zitten en dat de uitslag in de bus bekend gemaakt wordt hoeveel er geteld zijn.....

En zo beland ik in mijn gepeins weer in de Kapelstraat, nog steeds niet wetend waar het centrum is of ooit zal komen. Roept dit beeld, deze fantasie, u grote schrik op? Geniet dan iedere keer weer als u over de dijk wandelt van de rust en het prachtig uitzicht over het stille water. Een kuch haalt me uit mijn fantasie en zachtjes klinkt het: "Mevrouw, Hoed – Kerk – Zondag?" Ik kijk naar de glimlach van Chaoot. "Nee....", zeg ik langzaam. "Zuid – Noord – Centrum!"

M'n hond is inmiddels gaan liggen. Hoogste tijd om naar huis te gaan voor koffie – brood – brokken. "Waar moet u zijn?", vraag ik. "Ik heb een afspraak gepland staan in 'Het Torenkamertje' van basisschool De Wegwijzer." Stille. Toen heb ik hem de weg gewezen.....

De vrouw met de hond

45 jaar getrouwd

Gellof & Janny
Kanselaar
45 jaar getrouwd

Hans & Wiena
Verheij
45 jaar getrouwd

50 jaar getrouwd

Johan en Corry Bouman

Vrijdag 21 mei was er feest in huize Bouman Maasdijk 9. Johan (75) en Corry (71) Bouman- de Weert waren 50 jaar getrouwd. Op een morgen eind mei breng ik een bezoek aan dit echtpaar en als je dan bij hun huis aan de Maasdijk aankomt is het eerst even goed kijken naar een prachtig uitzicht dat ze hebben. Je ziet de Maas, het eiland van Nederhemert en de kerken en de molen van Wijk en Aalburg. Wat een schitterend plaatje, dit is echt genieten!

Ik ga naar binnen bij Johan en Corry waar de koffie al klaar staat. Wij raken aan de praat, want bij dit echtpaar kom je geen praat te kort en dat is fijn om een artikel te schrijven voor onze Dorpskrant. Johan is een zoon van Arie en Maaike Bouman. Corry is een dochter van Peer en Gijbertje de Weert. De ouders van dit echtpaar woonden vroeger in de Molenstraat. Vooral de ouderen onder ons zullen hen nog wel gekend hebben.

Johan en Corry hebben twee dochters die getrouwd zijn. Betty Kanselaar woont in Aalst en Marian van der Bijl woont in Haaften. Het

echtpaar heeft ook 5 kleinkinderen en zijn daar erg trots op.

Ze trouwden 50 jaar geleden op een mooie zonnige dag in het voormalige gemeentehuis van Kerkwijk. De ambtenaar van de Burgerlijke stand was toen dhr. van den Berg. Kerkelijk werd hun huwelijk diezelfde dag ingezegend in de hervormde kerk van Nederhemert-Noord

door de plaatselijke predikant ds. J. van Vliet. De tekst was uit Ps. 27 vers 1: "De Heere is mijn Licht en mijn Heil, voor wien zou ik vrezen? De Heere is mijn levenskracht, voor wien zou ik vervaard zijn?"

Johan en Corry gingen na hun huwelijk 2½ jaar wonen aan de Molenstraat 59 in het oude bakkershuis, in de volksmond zo genoemd. Achter dat huis was vroeger een bakkerij. Samen met Jan, de broer van Johan, gingen ze twee huizen bouwen in 1973 op de hoek Molenstraat/Tuinstraat. Johan kwam met Corry in de Tuinstraat te wonen en Jan en Dina woonde ernaast. De oprit van hen was aan de Molenstraat, hier hebben Johan en Corry 28 jaar gewoond. In 2002 verhuisden ze naar een woning aan de Maasdijk 9 waar ze nu nog steeds met veel plezier wonen.

Johan en Corry zijn twee echte Hemertsen. Ze ervaren dat als fantastisch want "ondanks verschillende opvattingen in ons dorp kunnen wij toch met iedereen praten en dat is fijn. En wat ook opvalt in ons dorp: iedereen groet elkaar. Nederhemert is een fijn dorp en goed om hier te wonen".

Johan heeft 46 jaar gewerkt bij Hobo Bouwwerken. Vanaf zijn 14e jaar tot hij 60 jaar werd. "Toentertijd kon je nog met vervroegd pensioen en dat heb ik gedaan", vertelt Johan. Hij was 30 jaar lang bij dat bedrijf werkzaam in de kassenbouw en daarna als meewerkende uitvoerder werkzaam in bouw van huizen en andere bouwwerken.

Vrijwilligerswerk doet Johan ook. Al 6 jaar rijdt hij twee- of driemaal in de drie maanden een hele week Tafeltje Dekje en dat doet hij samen met zijn vrouw. Hij was heel zijn leven ook actief in de muziek. Toen hij 9 jaar was nam hij al deel in het kinderkoor "Van knop tot bloem" hier in Nederhemert. Het toeval was dat Corry daar ook aanwezig was, die was toen 5 jaar. Dat zingen en muziek maken in hun bloed zit bleek wel toen ze allebei later lid geworden zijn van zangvereniging "De Vervulde Wens" ook uit ons dorp. Dit bestaat vanaf 1930 maar ligt sinds een jaar of acht stil. Kinderkoor, jeugdkoor en zang liepen naadloos en ook gecombineerd in elkaar over.

Johan en Corry waren voor geen gat te vangen want allebei werden ze lid van de zangvereniging "Sursum Corda" uit Bruchem en daar zijn ze nu nog steeds lid. Maar door de corona is er al een jaar geen zangavond meer geweest.

Johan is al vanaf 1974 lid van de fanfare Pr. Juliana/Concordia Gameren/Nederhemert. Johan speelt daar de bastrombone. Hij heeft 40 jaar deel uitgemaakt van het bestuur van de fanfare, waarvan 23 jaar als penningmeester. Johan is voor al zijn vrijwilligerswerk in 2014 Koninklijk onderscheiden en benoemd tot Lid in de Orde van Oranje-Nassau.

Corry heeft veel huishoudelijk werk gedaan o.a. bij onze oude huisarts dokter Keijzer aan de Maasdijk en bij andere mensen in ons dorp. In 1967 is ze een opleiding gestart tot gezinsverzorgster (dat noemde men toen zo) en heeft ongeveer 5 jaar gewerkt na haar opleiding. En vanaf 1992 nog 22 jaar gewerkt als medewerkster thuiszorg tot haar pensioen. Als hobby heeft Corry natuurlijk de zangvereniging, puzzelt graag en ze doet 1 dag

in de week vrijwilligerswerk bij zorgboerderij "Efkes d'r uit" in Velddriel.

Corry werkte thuis achter de schermen ook voor de muziekvereniging zoals slaatjes maken als er weer een actie was enz. Ze handwerkt ook graag en zit ook nog wel eens achter de naaimachine.

Ik stelde de vraag aan het bruidspaar hoe ze 50 jaar geleden elkaar gevonden hebben. "Nou", zei Johan: "dat zal ik je vertellen. Wij kwamen uit de kerk en toen heb ik tijdens het wandelen een arm om Corry heen geslagen en haar nooit meer los gelaten." Corry beaamde dat het zo gegaan was.

Wat nog niet verteld is, is dat het echtpaar graag gaat kamperen en ze hebben dat heel veel jaren samengedaan met de familie van Wijk. Eerst met een tent begonnen en later met de caravan en dat beviel prima. Tijdens de vakanties naar Oostenrijk of Frankrijk maar ook heel veel naar Italië, daar komt het echtpaar graag.

Deze zomer willen Johan en Corry met de caravan naar Frankrijk samen met kinderen, kleinkinderen en aanhang. Ze hopen dat dit door kan gaan. Maar het kan ook zijn dat Corry binnenkort geopereerd gaat worden en een nieuwe knie krijgt. Ze staat op de wachtlijst.

In de Hervormde Kerk in Aalst waar Johan en Corrie lid van zijn werd op vrijdag 21 mei door de dochters van Johan en Corry een dankdienst georganiseerd met medewerking van Dominee J. Domburg met als titel "Symfonie voor U."

Het echtpaar wilde graag hun 50-jarig huwelijk in ons dorps huis houden maar "De Gaarde" is nog steeds gesloten door de corona. Daarom werd uitgeweken naar Poederoijen waar een gezellige receptie werd gehouden op het terras van "De Buurman", Het waaide hard en het was koud, maar gelukkig regende het niet meer.

"Wij zijn dankbaar dat wij dit nog mee mogen maken in goede gezondheid."

Ik neem afscheid en buiten werp ik nog een blik op ons eiland, wat een prachtig uitzicht, wat is het soms toch genieten in ons mooie dorp.

Dirk Brugmans

Nagelsalon de Stylist

Graag stel ik mij even aan jullie voor. Mijn naam is Mandy van der Horst- Schreijer eigenaresse van nagelsalon de Stylist en woon sinds 2017 in Nederhemert samen met mijn man en kinderen. Ondanks dat we pas 3,5 jaar in Nederhemert wonen voelen we ons eigenlijk al sinds het eerste moment al helemaal thuis, we willen ook nergens anders meer heen. Gezien het warme gevoel dat we vanaf dag 1 meemaken en de samenhang die het dorp met elkaar heeft.

Toen ik een klein meisje was wou ik graag 2 beroepen uitoefenen namelijk juffie en nagelen zoals ik het vroeger noemde. Nu inmiddels een aantal jaar verder werk ik al 8 jaar in het (speciaal) onderwijs. Iets wat ik met veel plezier doe. Mijn andere hobby is nagelen. Wat vroeger begon met een nagellak bij mijn zusjes zetten, werd een gellak bij vriendinnen en later ook het plaatsen van kunstnagels inclusief allerlei verschillende nailart. Aangezien ik geen idee had wat ik aan het doen was besloot ik om een opleiding tot nagelstyliste te volgen. Hier kwam ik er al snel achter dat het vak nagelstyliste toch niet zo eenvoudig is als wat ik dacht. Er komt een flink stuk anatomie van de nagel bij kijken wat mij tevens ook erg interesseerde. Want hoe ga je om met probleemnagels, of beschadigde nagels wat doe je bij een bacterie op je nagel?

Ik heb mij laten specialiseren in het verzorgen van de natuurlijke nagel. Daar kreeg ik ook te maken met een combimanicure. Hierin worden de nagelriemen helemaal verzorgd en herken je na een behandeling je eigen nagels niet meer terug, zo een verschil is er te zien.

Terwijl ik steeds meer opleidingen deed om mij meer te verdiepen in het mooie vak begon een eigen bedrijf starten steeds meer te kriebelen, dit was eigenlijk al voor een langere tijd een droom van mij. Samen met mijn partner hebben we uiteindelijk de knoop doorgehakt en besloten om er helemaal voor te gaan. Samen met een beetje hulp hebben wij toen onze garage helemaal verbouwd. Sinds juli 2020 heb ik mij ingeschreven bij de KvK en had ik officieel mijn eigen bedrijf. Met trots heb ik nu mijn eigen nagelsalon, Nagelsalon de Stylist in Nederhemert op de Boterbloemstraat 6. Het is mij zo goed bevallen dat ik besloten heb om mijn baan in het onderwijs op te zeggen. Tot de zomervakantie ben ik daar nog werkzaam en doe ik dit gecombineerd met mijn salon. In mijn salon werk ik met het A merk van Magnetic het beste merk in zowel binnen als buiten Europa **voor alleen professionele en gecertificeerde nagelstylistes**, waar ik ook werkzaam ben als trainer om nagelstylistes op te leiden. Zo kan ik toch mijn passie voor het onderwijs behouden.

Bij mij in de salon kan je terecht voor verschillende manicure, cosmetische pedicure behandelingen (echt een verwenmoment), nagelriemverzorging, kunstnagels, gelpolish op handen en of voeten. Wist je dat een gelpolish hetzelfde is als een gellak en dat dit gemiddeld 3a 4 weken mooi blijft zitten en op de tenen zelfs 6 weken. Samen kijken we wat het beste bij u past en adviseer ik u graag over alle mogelijkheden. Heeft u zelf al leuke ideeën en/of wensen? Laat het me weten, dan zorgen we samen voor het mooiste resultaat. Bij mij in de salon draait alles om de klant, u zult merken

dat u de enige klant in mijn studio bent tijdens uw afspraak. De focus ligt helemaal op jou. Kortom het is niet alleen de kunstnagel er komt zoveel meer bij kijken wat het vak extra leuk maakt. Daarnaast bied ik voor een kleine meerprijs ook behandelingen aan op locatie. Dus ben je op zoek naar een gecertificeerde en betrouwbare nagelstyliste met kwaliteit waarbij de klant op nummer 1 staat, dan ben je bij mij helemaal goed. Neem gerust een kijkje op mijn website www.nagelsalon-de-stylist.nl, voor interesse of advies kun je contact met mij opnemen via de email, info@nagelsalon-de-stylist.nl Bellen of whatsappen mag natuurlijk ook naar 0625272170.

Het lijkt mij leuk om jullie te zien in mijn salon! Hopelijk tot snel!

Mandy van der Horst-Schreijer

Fietsclub TOP

Fietsclub TOP gaat weer fietsen

Wij hebben fantastisch nieuws, nu er meer ruimte komt omdat de besmettingen aangaande Covid-19 teruglopen, ook minder mensen in ziekenhuizen liggen en de horeca weer opengaat, met in acht nemend van de RIVM-richtlijnen, wil de organisatie van onze fietsclub, Celia Biesheuvel en Cor van Hemert, weer starten en om de veertien dagen een route uitstippelen die de fietsclub onder leiding van de dames weer gaan fietsen. Wij starten daarom op woensdagmiddag 30 juni zonder bijzonderheden om 13.30 uur bij dorps huis de Gaarde. Iedereen is welkom en men mag gratis mee fietsen geen lidmaatschap of zo iets, daar doen wij niet aan. Alleen stoppen wij ergens half in de middag voor een consumptie en die moet je wel zelf betalen. Iedereen fiets mee op eigen verantwoordelijkheid maar dat begrijpen jullie wel denk ik. Ook wij houden de RIVM-regels in acht en houden ruimte tussen elkaar tijdens het

fietsen en ook tijdens het nuttigen van een consumptie.

Wij hopen ook nieuwe deelnemers te ontmoeten op woensdagmiddag 30 juni.

De datums dat fietsclub TOP wil gaan fietsen dit jaar, in groepsverband zijn:

Woensdagmiddag 30 juni

Woensdagmiddag 14 juli

Woensdagmiddag 28 juli

Woensdagmiddag 11 augustus

Woensdagmiddag 25 augustus

Woensdagmiddag 8 september

Woensdagmiddag 22 september

Dirk Brugmans

Betrokken bij stichting en kerk

Marcel van Dongen – actief betrokken bij stichting en kerk

Marcel heeft een druk leven. Naast zijn drukke baan in de ICT is hij nauw betrokken bij de stichting Equity Sharing Fairness en de Evangelische Gemeente Bommelerwaard. Zowel de stichting als de Evangelische Gemeente Bommelerwaard heeft hij mee helpen oprichten.

“Ik doe best veel,” vertelt Marcel lachend. “In het dagelijks leven werk ik bij een automatiseringsbedrijf in Berlicum. Ik adviseer bedrijven hoe zij hun bedrijfsprocessen kunnen optimaliseren door daarvoor de juiste ICT-oplossingen in te zetten. Ik ben vaak onderweg voor het bezoeken van klanten, inmiddels werk ik daar al 23 jaar. Dat is vrij uniek, zeker in de ICT-sector. Doordat ik daar al zo lang werk, bouw je een langdurige relatie en binding met je klant op. Je levert een continue bijdrage aan die klant, dat vind ik belangrijk. Het is ook een hectische sector. Het is een vrij drukke baan waar veel uren in gaan zitten.”

Toch is hij daarnaast ook heel actief in de kerk en in een stichting die hij met een aantal vrienden heeft opgezet. “De stichting heet: Stichting Equity Sharing Fairness (www.sharingfairness.org). Met deze stichting proberen we kleinschalige projecten te steunen,

geïnitieerd door de lokale bevolking. De stichting is ontstaan, omdat er veel ellende op de wereld is. Als je de term ‘Fairness’ vertaalt naar Nederlands, betekent het ‘billijk’ kort samengevat zou je kunnen zeggen “Met elkaar eerlijk delen”. Wij hebben het, zeker in het westen, meer dan gemiddeld goed. We hebben kansen in het leven. Het is goed om daarvan te delen met hen die die kansen niet hebben gekregen. Met onze stichting proberen we in contact te komen met een persoon op locatie en een mini-project op te starten. Dit kan het bouwen van een waterput zijn, of het bouwen van een schoolgebouw. En al is die school misschien maar voor 15 personen, alle beetjes helpen. Je kunt misschien zeggen dat het een druppel op een gloeiende plaat is, maar voor deze mensen betekend het een verschil van soms leven of dood, nu zijn er in ieder geval toch een paar mensen geholpen. Als je niks doet, is er zeker niemand geholpen.

De stichting heb ik samen met een groep mannen opgezet. We zijn allemaal gelovig opgevoed en een belangrijk deel van het geloof is hoe je omgaat met een ander, je naaste. Met onze stichting maken we op 2 belangrijke punten onderscheid: 1. Het is speciaal gericht op kleine projecten, geïnitieerd door de lokale bevolking; 2. We helpen kerken in het vinden en steunen van lokale missionarissen die heel lokaal de liefde van God zichtbaar maken, niet alleen door het verkondigen van het evangelie maar door daar ook praktisch handen en voeten aan te geven. Die lokale persoon heeft voordelen op maatschappelijk gebied, maar ook op financieel gebied is het beter. Je hoeft namelijk geen westers zendingsechtpaar te sturen. Dit scheelt enorm in de kosten en de lokale persoon is daar thuis in de manier waarop daar het evangelie beleden wordt. Misschien wordt het evangelie ter plekke niet verkondigd in de vorm zoals wij gewend zijn, maar dat is ook de manier hoe wij daar naar

SHARING FAIRNESS

We willen mensen die in moeilijke omstandigheden verkeren verdedigen, we willen mensen die machteloos zijn bescherming bieden. We mogen niet zwijgen en willen niet veroordelen. We willen opkomen voor mensen in armoede en mensen helpen die het moeilijk hebben.

Equity is opgericht vanuit bewogenheid voor de armste mensen op deze wereld. De bestuurders van de stichting handelen vanuit een christelijke levensovertuiging. In de bijbel wordt veelvuldig gesproken over het omzien naar de naasten in de breedste zin van het woord. Spreuken 31: 8-9 is daar bijvoorbeeld duidelijk in en hebben we hierboven vrij vertaald als visie van de stichting.

“Equity bestrijdt armoede in de breedste zin van het woord.

HELP MEE

willen kijken. De inhoud is belangrijker dan de vorm. De wereld, ook de kerk, is heel veelkleurig. Dat is in onze omgeving al, maar als je wereldwijd kijkt is die nog veel veelkleuriger. De tijd dat wij als kerk de exacte waarheid en vorm hebben, is er niet meer. Dat het geloof op een andere manier dan wij gewend zijn wordt ingevuld, is niet erg. Zoals ik het zie, vormen we als kerk ieder apart maar een klein onderdeel van het geloof. En ik geloof dat we met al die verschillende vormen samen, die veelkleurigheid waarin we in de basis allemaal hetzelfde geloven, pas tot de kern van het geloof kunnen komen.”

Nog een ander groot voordeel van onze stichting is, dat er geen kosten aan de strijkstok blijven hangen. “De stichting heeft geen medewerkers in dienst en bestaat volledig uit vrijwilligers. Dus 100% van het verzamelde geld gaat rechtstreeks naar degenen die we steunen. Het geld verzamelen we middels het principe van crowdfunding. We hebben een ANBI-status. Dit betekent dat we als stichting een goedgekeurd doel zijn en dat de giften die mensen geven bij de belasting aftrekbaar zijn.

Met onze stichting helpen we op diverse plaatsen: Amerika, Azië, Afrika. Het is erg leuk om te doen, omdat je veel contacten hebt met een lokaal persoon. De persoonlijke verhalen voor wie deze hulp levens veranderd heeft, geeft een enorme drijfveer om je hiervoor nog meer in te spannen.”

En dan het volgende waar Marcel veel tijd aan besteedt: De Evangelische Gemeente Bommelerwaard. “Voordat we in Zaltbommel begonnen, zaten we in Andel in de kerk. Meerdere gezinnen uit de regio gingen daar ook naar de kerk. Op een gegeven moment kwam

het ter sprake dat het fijn zou zijn als we niet over de rivier zouden hoeven iedere zondag. En zo ontstond het verlangen om een nieuwe kerk op te richten in de Bommelerwaard. Dat ging natuurlijk niet zomaar even. Daar gaat tijd overheen. We hebben gesprekken gehad met organisaties die dat begeleiden en we hebben een aantal mensen benaderd over hoe we dat aan zouden moeten pakken. Als standplaats voor de kerk hebben we uiteindelijk gekozen voor Zaltbommel, omdat daar het laagste aantal gelovigen woont binnen de Bommelerwaard. We hebben gezinnen benaderd om de mogelijkheid te bekijken om samen op te starten. Uiteindelijk zijn we begonnen door het eerste jaar 1 x per maand een samenkomst in een publieke ruimte te organiseren en een soort Bijbelstudie-avond te organiseren. We hebben sprekers en gasten uitgenodigd om naar de dienst te komen. Zo hebben we een jaar gekeken hoe groot deze behoefte was en of dit ook een weg was waarop zegen rustte. Een jaar na de eerste kennismakingen hadden we ongeveer een groep van 40 mensen met hun kinderen. Toen hebben we besloten om serieus van start te gaan en inmiddels zijn we met ongeveer 300 mensen.

In het begin was het best wel spannend, hoor. Wat te doen met de kinderen? Ze zeggen wel eens: de jeugd heeft de toekomst, maar wij vinden dat juist de jeugd de aandacht moet krijgen. De ouderen hebben over het algemeen hun weg wel gevonden in hoe zij het geloof belijden, maar de jeugd moet daarin haar weg nog vinden en het is onze taak om ze daarbij te helpen en te bemoedigen. Jonge mensen vasthouden is moeilijk in deze tijd. We hebben dan ook veel nagedacht over hoe we dat moesten doen. Gelukkig bleken veel getalenteerde mensen in de kerk te zitten met een groot hart voor kinderen en/of juist voor de jeugd. Zij gaan hen voor in hoe mooi een leven met God is en sporen hen aan om Hem dagelijks te zoeken. Er zijn inmiddels dan ook enorm veel jonge gezinnen die actief deelnemen in de kerk.

Ik zit samen met een aantal anderen in de oudstenraad. Ik ben dus een soort ouderling, maar we proberen die taak in te vullen op een manier waarbij we zo min mogelijk op de voorgrond komen. We sturen als ouderlingen wel, maar erg op de achtergrond. We zijn meer dragend. Christenen moeten in onze visie zorg dragen voor elkaar, dat is een taak voor iedere gelovige. We proberen de mensen te motiveren om zorg en oog voor elkaar te hebben. De betrokkenheid onder de leden is daardoor groot.

Onze maatschappij is enorm veranderd. Een groot verschil met vroeger is dat mensen nu bijvoorbeeld zelfvoorzienend zijn. Vroeger had de kerk als taak om te zorgen voor de armen in hun directe omgeving. In onze westerse maatschappij hoeft dat niet meer, de overheid voert deze taak primair uit. Het nadeel daarvan is dat het gemeenschapsgevoel weggaat, terwijl het zo belangrijk is om zorg te dragen voor elkaar. Mensen hebben niet alleen financiële hulp nodig, maar juist ook mentale hulp. Een kerk moet gevoel van veiligheid geven en door voor elkaar te zorgen, ervoor zorgen dat de verbondenheid de hele week duurt en niet bij het verlaten van de kerk eindigt.

Om het gemeenschapsgevoel te stimuleren, geven we 1 x per jaar een boekje uit. In dat boekje staan alle taken die we doen, bijvoorbeeld het bezoeken van zieke mensen of koffie schenken bij een bijeenkomst. Iedereen kan aansluiten bij zo'n taak en ieder jaar ben je vrij om weer wat anders te doen. Dit geeft aan de leden veel bewegingsvrijheid om iets te proberen. Het boekje heet "Bouwstenen". Dit is een Bijbelse term, waarin de Bijbel leert dat de kerk een gebouw is van levende stenen. De fundering is Jezus, de bouwstenen zijn de mensen. Door de taken in het boekje moeten leden zich voor een ander inzetten, waardoor ze zich ook meer betrokken voelen bij de gemeenschap. Mensen vinden het ook fijn om iets goeds te doen voor een ander."

"Maar om nog even terug te komen op de oprichting van de kerk: Het geluk/voorrecht van een regiokerk die je van de grond af op mag

zetten is dat je de structuur van 0 af mag opbouwen. Je kunt blanco beginnen. Je bent dan vormvrij, dus niet aan een vorm gebonden. We zijn begonnen met de vraag, wat is nu echt belangrijk volgens de Bijbel? We hebben gekeken naar hoe het is beschreven in het boek Handelingen en de latere brieven die naar die eerste kerken zijn geschreven. Daar hebben we kritisch met elkaar doorheen zitten lezen. Hoe geef je het vorm? De boodschap blijft altijd hetzelfde, maar je kunt het vormen naar de tijd. Onze kerk is veelkleurig geworden. De leden komen overal vandaan, ook ongelovige mensen komen naar de dienst. Daardoor ontstaat er een heel diverse groep, met allerlei soorten mensen, die allemaal een andere vorm aan het geloof geven en toch in basis hetzelfde geloven én belijden en dat vind ik mooi. Ik waardeer de veelkleurigheid van onze gemeente. Ik vind het mooi om elkaar te leren begrijpen en niet alles naar 1 visie om te willen buigen. Zo kun je je geloof verder verdiepen. In de Bijbel lees je ook over die veelkleurigheid. Door die veelkleurigheid is het niet altijd makkelijk om daar leiding aan te geven. Je wilt de veelkleurigheid vasthouden en er geen eenheidsworst van maken.

Daarom hebben veel activiteiten ook geen vaste vorm. We proberen onze leden te motiveren om op een andere manier een kerkdienst in te vullen. Wil je iets ondernemen, organiseer dat dan en vraag het als je hulp nodig hebt. Hier komt mijn taak als ouderling dan om de hoek kijken. We bieden hulp bij het organiseren en achteraf evalueren we de dienst samen met de organisatoren. Door die betrokkenheid worden we onderdeel van een hechte gemeenschap.

Zingen is een groot onderdeel van onze diensten. Zingen is het geven van woorden in het aanbidden van God. De liederen geven vaak ook expressie aan hoe jij het ervaart om als een gelovige te leven en wat God voor jou betekent. We zingen merendeels opwekkingsliederen. De gemeente wordt daarbij begeleid door allerlei muziekinstrumenten en zangers en/of

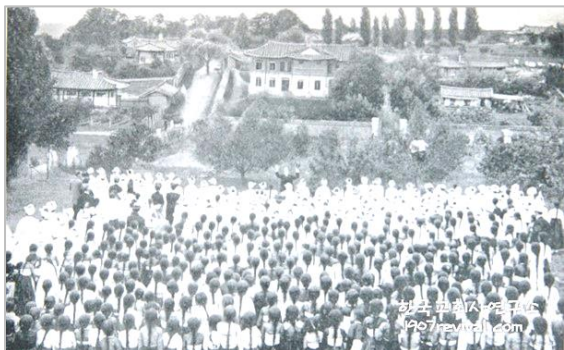
zangeressen en de rest van de gemeente sluit daarbij aan.

Dat zingen heeft in veel kerken een jaar stilgelegd door de hele wereld en is een groot gemis in de beleving geweest. Die muzikale momenten gaan namelijk ten diepste over het lofprijzen van God. Dat is iets bijzonders. Als wij zingen tot God, is het alsof God ook iets in ons doet. Die wisselwerking is essentieel. Vooral jonge mensen voelen zich daarbij thuis. De liederen van David helpen om woorden te geven aan wat ze zelf niet kunnen vormgeven.” De corona-tijd heeft, net als overal, ervoor gezorgd dat er gekeken moest worden hoe de beste invulling aan de kerkdienst gegeven kon worden. “We hebben er uiteindelijk voor gekozen om onze diensten via YouTube uit te zenden. En toen er weer mensen in de kerk mochten komen, zijn we begonnen met het uitnodigen van de ouderen. Zij hebben in de regel het kleinste sociale netwerk. Door de corona-tijd, waar niet iedereen naar de kerk kan komen en heel veel activiteiten stil liggen, is het moeilijker om bij elkaar betrokken te blijven. Maar we hopen dat door de komende versoepelingen het niet al te lang meer zal duren voordat iedereen weer naar de kerk kan komen. “Samen met heel veel andere gelovigen en kerken zien we er enorm naar uit om elkaar weer te ontmoeten en samen God groot te maken!!”

Jenny van den Broek

Uit de Nederhemertse pastorie

Pinksteren

Ademloos hebben ze geluisterd, buiten, in de open lucht. Een paar duizend mensen bij elkaar, en iedereen luisterde, miste geen woord. Petrus sprak die massa mensen toe, hij was vol van de Heilige Geest en hij sprak zo vrijmoedig van zijn Heere Jezus Christus, de woorden stroomden uit zijn mond. De Heilige Geest was bijna tastbaar aanwezig. De hele menigte hing aan Petrus' lippen, ze vergaten alles om hen heen, vergaten hun zorgen en beslommeringen, ze werden helemaal meegenomen door het Woord dat Petrus sprak. Jezus van Nazareth is de Christus, Hij is de Heere, die Heere en Christus hebben jullie gedood! Er ging een schok door de menigte. Tranen vloeiden rijkelijk. Je zag het aan hun hele houding, dat ze diep geraakt waren. Het verschrikkelijke feit begon tot hen door te dringen: we hebben Christus vermoord, kan die verschrikkelijke zonde nog vergeven worden? Uit de massa mensen kwam een grote uitroep: WAT ZULLEN WE DOEN? Hun hart was verslagen en doorstoken, innerlijk waren ze diep gewond, riepen het uit: WAT ZULLEN WE DOEN?

Petrus hoefde daar niet lang over na te denken. Wat is hij blij geweest dat die menigte met die levensvraag kwam. Wat jullie moeten doen?

Bekeert u! Dat is: keer om! Jullie leven moet radicaal veranderen! Breek met je zonden! Jullie weten niet wie God is, bekeer je, leer God kennen zoals Hij is! God is zo rechtvaardig, wij hebben met onze zonden de dood verdiend! God is zo genadig, Hij is gewillig om jullie zonden te vergeven, als je met waar geloof terugkeert tot God. Laat je dopen in de naam van de Heere Jezus. Verbind je openlijk aan Hem! Jullie zullen de Heilige Geest ontvangen!

Er waren die morgen drieduizend mensen die dat evangelie hebben geloofd. Ze zijn gedoopt. De christelijke kerk is die dag gegroeid van 120 zielen tot 3.120 mensen. Er was in die gemeente eenheid, liefde, vrede, iedereen was vol van Gods genade en vrede. Dat is Pinksteren. De Heilige Geest is uitgegoten en Gods Naam werd geprezen en vele mensen zijn gered.

Pinksteren is niet alleen iets van tweeduizend jaar geleden. Pinksteren is ook vandaag. God bekeert mensen. Meestal meer verborgen, soms heel openlijk. Meestal één voor één, soms velen tegelijk. Het volgende speelde zich af in Korea, in Pyongyang. Zending William Blair heeft opgeschreven wat daar gebeurde.

William Blair (1876-1970)

“Na een korte preek leidde zendeling Graham Lee de samenkomst en riep op tot gebed. Er begonnen zoveel mensen tegelijk te bidden (er waren 1.500 aanwezigen), dat Lee zei: als jullie zo graag willen bidden, laat dan iedereen bidden. Alle toehoorders begonnen luid te bidden. Het gebed klonk als het geluid van vele wateren, een oceaan van gebed beukte op de troon van God. Het waren niet vele gebeden, maar het was één gebed, geboren uit één Geest. Die avond in Pyongyang kwam Hij tot ons met het geluid van geweën. Toen het gebed verderging, kwam er een zware geest van berouw van zonden over de aanwezigen. De ene na de andere stond op en beleden zijn zonden, brak en hilde. Hij gooide zichzelf op de vloer, sloeg met zijn vuisten op de grond in grote zielsangst vanwege overtuiging. “Zeg me of er nog hoop voor mij is, kan ik nog vergeving krijgen?” Zo ging de bijeenkomst door tot twee uur in de morgen, met belijdenis, geweën en gebed.”

De eerste zeven Koreaanse predikanten

“De volgende dag was er een machtige uitgieting van kracht op ons. Sommigen gooiden zichzelf in hun volle lengte op de vloer, honderden stonden met hun armen naar de hemel uitgestrekt, iedereen vergat alle anderen, ieder stond oog in oog met God. Ik hoor nog dat angstige geluid van honderden mannen die God smeekten om leven, om genade. Elke zonde die een mens kan bedrijven werd die avond openlijk beleden. Bleek en trillend van emotie, in grote zielsangst, stonden schuldige zielen in het heldere licht van het oordeel. Ze zagen zichzelf zoals God hen zag. Hun zonden rezen voor hun ogen op in al hun slechtheid, tot schaamte, verdriet en zelfmishagen volledig

bezit van hen namen. Alle trots was verdreven, mensenvrees werd vergeten. Terwijl ze opkeken naar de hemel, naar Jezus Die ze hadden verraden, weenden ze bitter: Heere, Heere, doe ons niet voor eeuwig weg. Al het andere werd vergeten, niets deed er meer toe, als God maar vergaf. Nu weet ik dat wanneer de Geest van God op schuldige zielen valt, er schuldbelijdenis zal zijn en dat geen macht op aarde die kan stoppen.” Pyongyang heette in die tijd het “Jeruzalem van het Oosten”. Het is nu de hoofdstad van Noord-Korea, een land waar de kerk meedogenloos verdrukt wordt.

Het eerste zendingshuis in Pyongyang

Lezer, hoe is het met u? Hebt u de Heilige Geest ontvangen? Als u de Heilige Geest hebt ontvangen, bent u een doodschuldige geworden voor God. Maar dan bent u ook opgeraapt door vrije genade, gewassen in het bloed van de Heere Jezus. In de wereld zult u verdrukking hebben, maar hebt goede moed, Hij heeft de wereld overwonnen! (en als u bidden geleerd hebt, bid voor de christenen in Noord-Korea).

Het Christelijk jongelingsfeest

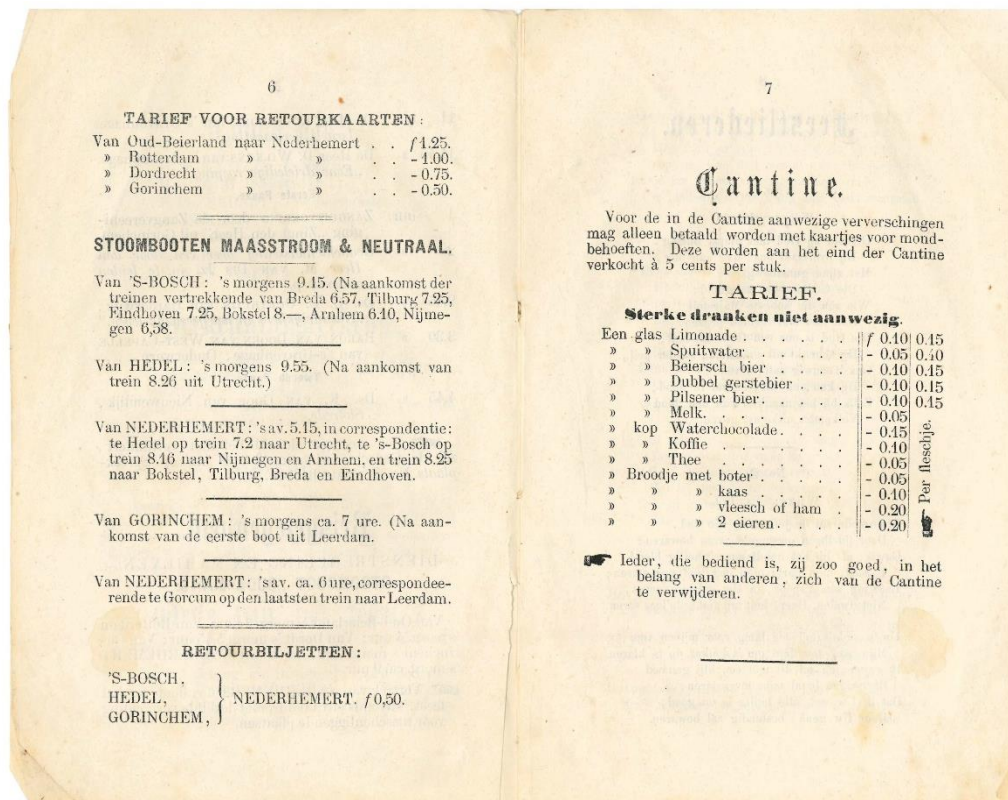
Het Algemeen Christelijk Jongelingsfeest

In het boekje over de predikanten en Kerken van Nederhemert heb ik iets geschreven over de Jongelingsfeesten die gehouden werden van omstreeks 1880 tot 1910, maar er is nog wel iets meer over te vertellen.

Ook op 16 juni 1880 werd in Nederhemert een Jongelingsfeest gehouden. In het Leidsch Dagblad van 15 april 1880 werd aangekondigd, dat op 16 juni 1880 op het Landgoed van baron van Nagell een samenkomst zou plaatsvinden ter bevordering van de belangen der Christelijken Jongelingsverenigingen, ditmaal onder de naam Algemeen Christelijk Jongelingsfeest. Verschillende sprekers van naam werden uitgenodigd.

Van de bijeenkomst in 1884 hebben we een programmaboekje met alle bijzonderheden. De avond voor die betreffende dag, op 8 juli 1884, werd in de kerk van Nederhemert om 7 uur een bidstonde gehouden. Mogelijk was dit ook op andere plaatsen zo. Men wilde de jongeren een geslaagde en godvruchtige dag toebidden.

Dit programmaboekje begint met het Bijbelverhaal van Samuel, die als jongen bij de oude Eli in de tempel werkt en daar geroepen wordt door God. Eerst denkt Samuel nog dat Eli hem geroepen heeft, maar daarna blijkt het God zelf te zijn die hem roept en Samuel antwoordt: *'Spreek, want uw dienaar hoort.'* Dat lijkt het thema van de dag te zijn. Het boekje verwoordt het zo: *'Die vraag willen wij door enkele sprekers laten beantwoorden. Daarbij wenschen we door zang en muziek, door gebed en dankzegging God te verheerlijken'*

Dank was er ook voor de Vrouwe Douairière Baronesse van Nagell van Nederhemert, die het *schoone plekje gronds* waar de bijeenkomst gehouden werd, ter beschikking stelde. Wij stellen ons voor dat de weilanden tegenover het kasteel, de Nagellwei en de plaats van de voormalige Eistawerf, daarvoor opengesteld waren. Het was de bedoeling dat iedereen een programma of een kaart zou kopen voor 25 cent. Die moest bij binnenkomst getoond worden en men mocht zeker niet anders dan langs de ingang komen. Dit om onverhoopte vernielingen tegen te gaan.

De inwendige mens werd niet vergeten. Voor de broodjes en de drank waren ook kaartjes te koop. De drank varieerde van koffie, thee en limonade tot verschillende soorten bier en bij broodjes kon men kiezen tussen boter, kaas, ham of eieren. De prijzen oplopend van 5 cent tot 20 cent.

De aanwezige zitplaatsen waren voor de ouden, zwakken en vrouwen. De jeugd werd dus geacht te blijven staan of op de grond te zitten.

Als we ons verplaatsen in een warme julidag, kunnen we ons een beeld vormen van de situatie. Om 2 uur 's morgens waren de eerste jongeren op de boot gestapt in Oud-Beijerland, wellicht moesten ze nog een half uur lopen van huis naar de aanlegsteiger. Anderen stapten om 4 uur op in Rotterdam of om kwart voor zes in Dordrecht. Onderweg werd er gezellig gepraat met de leeftijdgenoten, er waren zeker oude bekenden bij. Vanuit Brabant en Utrecht kon men met de trein naar Den Bosch en Hedel en vandaar met de stoomboot over de Maas naar Nederhemert. Daarvoor waren de *Maasstroom* en de *Neutraal* ingezet van de Rotterdamse Rederij J. & A. van der Schuijt. Gezien het grote aantal deelnemers zal er zeker een aparte dienst gevaren zijn. Voor de prijs hoefden de jongelui het niet te laten: voor f 1.25 kon men van Oud-Beijerland naar Nederhemert en de retourbiljetten met de boot van Den

Bosch, Hedel en Gorinchem waren voor eenheidsprijs van 50 cent.

De sprekers waren predikanten of zelfs hoogleraar. Die zullen zeker hun best hebben gedaan om een boeiend verhaal te vertellen. Maar naarmate de dag verstreek eisten de zon en het vroege opstaan hun tol. Niet voor niets meldde een krant dat velen de stichtelijke woorden zeer geïnteresseerd volgden, maar dat anderen *vermoeid in een lommerrijk plekje neerstreken*.

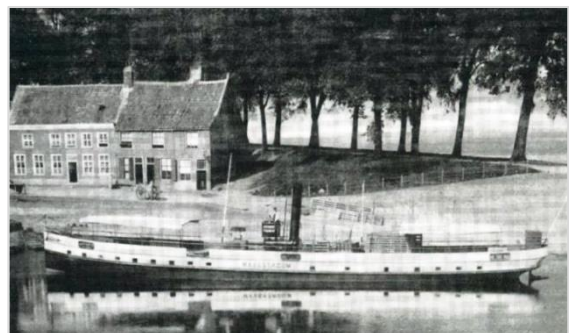
In het boekje over de predikanten en kerken van Nederhemert staat een foto met de jonge barones Anne Maurice van Wassenaer - van Kretschmar tussen de predikanten en de leiders van de jongelingsverenigingen. Daarnaast heeft het Regionale Archief Rivierenland heeft ook een foto vol met de gezichten van deelnemers. Er werden wel christelijke geschriften verkocht vanuit de organisatie, maar het verkopen door andere aanwezigen werd niet toegestaan.

Tussendoor werd er opgetreden oor de Zangvereniging *'Zingt den Heer'* uit Gorinchem.

De tweede helft van het programmaboekje wordt ingenomen door 14 Feestliederen. Het waren wellicht bekende liederen, sommige op de melodie van een psalm (nr. 68, 119, 25, 89, 118, 68, 42, 81 en 72) maar er werden ook enkele gezangen genoemd (nr. 83 en 21)

Na het overlijden van barones van Nagell – van Kretschmar in 1910 werden in Nederhemert geen Jongelingsfeesten meer georganiseerd.

Trees Blom

Herinneringen van Jacob Slegh

Jacob Slegh weet veel van zijn jeugdijaren in ons dorp.

Jacob vertelt verder in zijn tweede artikel voor onze dorpskrant.

Nu nog wat van het laatste jaar van de oorlog. Men moest evacueren, eerst naar de familie Maas in Aalst. Daar verkerende kreeg men een vraag, via de ondergrondse, of er nog iemand kon komen om onder te duiken. Dat is ook gebeurd. Maar wat gebeurde er, 's morgens bij het wassen? Ton, onze onderduiker, stond tegelijk naast de nieuwe onderduiker bij de pomp zich te wassen, en zag per ongeluk dat er op de arm van de nieuwe gast, het SS-embleem in z'n bovenarm getatoeëerd was. Volgens overlevering heeft Ton hem een keer gevolgd, tot in den Haag, daar ging hij een SS-gebouw in. Iedereen van streek. Wat nu? Hij had gezegd dat hij arts was.

Na overleg hebben ze hem gevraagd, of hij iemand zou kunnen helpen die een granaatscherf in zijn been had. Ze hebben een kamer ingericht, net als of daar de operatie moest gebeuren, maar toen is hij door de ondergrondse opgepakt. Die hebben hem vastgehouden. Tot na de oorlog. Toen is hij berecht. Het bleek dat het een gedeserteerde militair was.

Vanaf Aalst zijn ze verder getrokken naar Asperen, daar heeft m'n vader een leegstaande stadsboerderij gehuurd. Het was een dure boel daar in Asperen. Voor een zak haver voor de

paarden, moest hij f.1000.- betalen. Aan de ene kant woonde buurman Bruinswijk en aan de andere kant de Dokter. Die hadden ook niet veel te eten. M'n Moeder kookte elke dag een grote pan havermoutse pap, dan kon iedereen mee eten. De burens links en rechts, zo ook de mensen die op hongertocht waren. Zo hebben ze ook gezien, dat de mensen die op eten uit waren, eerst de jas en soms een gouden ring af moesten geven om eten te krijgen. Zo waren er ook verschrikkelijke dingen.

Nu iets over de razzia, die in Asperen gehouden werd. Er was afgesproken, als er een razzia of een overval plaats zou vinden, dat de onderduiker Ton dan op de zolder door het dakraam zou klimmen en in de dakgoot zou gaan liggen. Of vluchten. Want in Asperen stonden alle huizen en boerderijen aan elkaar gebouwd, omdat het een stadje was. Op een gegeven moment, heel onverwachts en snel, werd heel Asperen afgezet, er werd razzia gehouden. Er kwam een man uit het veld, die slecht horend was, die werd gesommeerd om te stoppen, maar begreep dit niet, gelijk werd hij neergeschoten. Er mocht niemand bij hem komen. Zo is hij alleen doodgebloed.

Bij m'n ouders kwamen vier Duitse soldaten binnen, twee ervan gingen gelijk naar boven, de twee andere hielden de boel beneden in de gaten. Iedereen moest op z'n stoel blijven zitten, in angst natuurlijk, want Ton was naar boven gevluht. Helaas kon hij niet zo gauw meer door het dakraam naar buiten, want buiten stonden ook allemaal Duitsers. In paniek is hij op de korenzolder, waar alleen een bed en een dekenkist stond, in dat bed gekropen. De twee soldaten hebben de dekenkist leeggehaald, daar lag ook de Hollandse vlag in, die hebben ze kapotgescheurd, om en onder het bed gekeken, maar niets gevonden.

M'n vader en de anderen hebben dit als een wonder beschouwd. Als ze hier later over spraken, dan hadden ze het over een bidder die beneden zat, namelijk Jan Vos.

Maar m'n vader, zo ook die Jan Vos en z'n broer Janus, werden opgepakt en naar de garage van Klein gebracht. 'k Had toen ernstige difterie, een oorlogsziekte. M'n vader kreeg van de buurman, de dokter, een papier mee met wat ik mankeerde. In de garage van Klein werd iedereen genummerd. Er was nog een man met hetzelfde papier, maar die werd met de kolf van het geweer op de grond geslagen.

Toen m'n vader aan de beurt was, aan de andere zijde van de schuur, riep die soldaat: "Direct naar huis, naar vrouw en kinderen." Hij kreeg een papier mee om op de deur te plakken. "Besmet". Wat een verschil waar geen verschil was.

Jan Vos is meegenomen, maar vanuit Utrecht weer naar Asperen gelopen. Omdat hij te oud was werd hij vrijgelaten. Z'n broer Janus, die jonger was, werd wel meegenomen. Maar op een dag toen Jan uit bed kwam, vertelde hij dat Janus vandaag thuis zou komen. Wat een beproeving voor deze man, want iedereen geloofde het, maar er kwam maar geen Janus, tot vlak voor 12 uur 's nachts op het venster werd geklopt, en Janus thuis was.

Toen we weer terug waren in Nederhemert, was het ook nog spannend, want de Engelsen

waren al opgetrokken tot in Brabant. Men dacht dat de oorlog zo voorbij zou zijn, maar dat duurde nog enkele maanden.

Nu nog iets over het slachten van een koe, wat verboden was. Men werd door controleurs in de gaten gehouden.

Zo gebeurde het bij ons thuis, aan de Kapelstraat 1, dat er een koe geslacht werd in de garage. Er staan bij de boerderij 3 pollen (struiken) aan de kant van de Kapelstraat, en die staan er nog. In de schuur werd een koe geslacht en afgehakt en dat geeft veel geluid door het hakken. M'n vader, Jan Gijsbert, hield de wacht achter één pol (struik) in de tuin, om te kijken en luisteren of er geen Duitsers aan kwamen, want dan moest hij gelijk de mensen waarschuwen in de schuur.

Alles was verduisterd, ter voorkoming dat de Engelsen konden zien waar ze vlogen. Het was pikdonker, men kon niets zien van het gebeuren in de schuur! Peer de Smid, Lies van Diggelen en Aart de Smid stonden boven op de dijk bij de Kapelstoep te buurten. Peer zei tegen de anderen: "Stil, luister eens, ik hoor wat!" Maar de anderen hoorden niks. Het was zo dat er in Brabant al gevochten werd. Toen ineens zeiden ze: "Ja 'k hoor ook geschut!" Maar wat ze niet wisten, was dat in de schuur, dicht bij hun, een geslachte koe afgehakt werd en dat waren de klappen die men hoorde!

Uit vroeger jaren – De Veemarkt deel 2

Veemarkt 2

Wanneer een kalf opgevoed werd tot koe kreeg het nog verschillende bijnamen. Als het een half jaar is wordt het een graskalf. Na nog eens half jaar is het een pink. Daarna tot haar tweede jaar een hokkeling. In die leeftijd is zij geslachtsrijp. Er waren ook handelaren die niets anders kochten en verkochten dan deze dieren. Wanneer de pinken door een stier bevrucht werden kregen ze weer een andere naam. Halverwege de dracht was het een klamvaars. Deze dieren werden en worden veel verkocht voor export naar andere landen. Zij worden ook wel klamtrekkers genoemd. Waar dit woord vandaan komt zal ik proberen uit te leggen.

Als een hokkeling door de stier is bevrucht dan gaat men na enkele maanden bij een speen van het dier proberen om er wat vocht uit te krijgen en op te vangen. Als er zo'n druppel op je hand of vinger ligt kan men beoordelen of zij bevrucht is of niet. Is de druppel waterig, dan is zij onbevrucht. Blijft de druppel als een propje op je hand staan en is dat tevens plakkerig, dan kan men er voor 100 procent van op aan dat er een kalf in groeit.

Er waren ook handelaren die in kalfvaarzen handelden. Sommige kochten deze op en lieten die thuis afkalven. Als zij gekalfd hadden gingen ze weer naar de markt en werden dan verkocht als melkvaarzen. Wanneer een vaars voor de tweede keer bevrucht is wordt die een schot genoemd. Pas bij de derde zwangerschap wordt het een koe. Ook hier zijn weer verschillende namen voor zoals kalfkoe en - na het afkalven - melkkoe. Ook hier waren handelaren voor die zich hierop specialiseerden. Kan men een melkkoe niet meer bevrucht krijgen, dan is het een guste koe.

Deze worden meestal opgekocht om ze vet te mesten, zodat ze geschikt zijn voor de slacht.

Als er een kalfvaars, kalfkoe, melkvaars of melkkoe naar de markt ging, werd er altijd een van jute gemaakt kleed op gelegd. Dit maakte men vast met touwtjes onder de oksels door en om de hals. Wanneer men dat kleed oprolde dan blonken de dieren en daar was het die handelaren om te doen.

De gemeenste en slechtste handel was in melkkoeien en melkvaarzen. Normaal zou zo'n koe of vaars op dinsdagavond gemolken worden, maar om ze de volgende morgen met een mooi strak uier op de markt te hebben werd zij dinsdagmiddags voor het laatst gemolken. Sommige van deze handelaren hadden een doek bij zich. Daar deden ze rood vetkrijt op. Hiermee wreven zij de achterkant van de uier mee in zodat de uier er gekleurd bij hing en goed opviel.

Als je aan zo'n handelaar vroeg hoeveel liter melk de koe gaf, kon je er gerust 2 liter aftrekken. Die laatste liters verzoon hij er namelijk zelf bij om zodoende een hoge prijs te beuren. Als je er later iets van zei dan beweerde de handelaar dat het kwam omdat je niet zulk best voer had als hij.

Ik heb het een keer meegemaakt dat er een oud boertje bij een handelaar kwam. Ik weet niet wat er het hardst rammelde, zijn kunstgebit of het kromme pijpje dat daartussen zat. Maar die oude tobber was flink overstuur, want de vaars die hij een week eerder gekocht had gaf zo weinig melk dat hij daar verhaal op kwam halen. Die handelaar lachte hem in zijn gezicht uit. Hij wees naar een andere vaars en raadde hem aan die erbij te kopen, dan zou hij makkelijk aan die liters komen. Ik ben gauw weggelopen, want

ik was in staat om die handelaar aan zijn haren door de koestront te slepen.

Wij hebben ook een keer een melkkoe gekocht die veel minder melk gaf dan die handelaar beweerde. Gebeld, en wij konden die koe teruggeven, maar dan moesten wij haar wel de volgende dinsdag 's middags voor het laatst melken, zodat ze dan de volgende woensdagmorgen weer met een strak uier op de markt stond. Dus op naar het volgende slachtoffer.

Mijn vader had een broer en die liep mank. Hij had aan mijn vader gevraagd of die op de markt een melkkoe voor hem wilde kopen. Er stond een mooie koe die mijn oom wel zou passen. Maar mijn vader zag wel dat die koe een beetje zenuwachtig was, dus hij vroeg aan die handelaar of zij wel mak was, want zij was voor zijn broer en de veehandelaar wist ook wel dat die wat moeilijk liep. Niks aan de hand. Zo mak, je kon er wel op gaan liggen slapen. 's Middags thuis werd de koe in de wei gebracht. 's Avonds kwam mijn oom vertellen dat die koe zich niet liet vangen. Wij ernaartoe. Nou, het was niet te geloven. Je kon er in de verste verte niet bijkomen. Het beest liep niet alleen door de heining, maar sprong ook over de sloten. Tenslotte liep ze een wetering in waar ze niet

meer op eigen kracht uit kon komen. Na twee uur hadden wij het dier eindelijk te pakken. We zetten de koe meteen op stal zodat ze niet meer kon ontsnappen. Mijn vader belde die handelaar met de mededeling dat hij de volgende morgen die koe terug kwam brengen. Even later ging de telefoon. Mijn moeder nam hem op, het was de handelaar, al vloekend. Als de koe morgenochtend niet voor 7 uur terug was dan zou hij ons wel... Mijn vader zei: "Zeg maar dat we na 7 uur komen." Ik zal maar niet in details treden, maar het ging er de volgende morgen bepaald niet zachtzinnig aan toe. Veel later is het gelukkig toch weer goed gekomen, want kwaad zijn is menselijk, maar kwaad blijven is...

Eens ging ik ook naar de markt om een melkkoe te kopen. Ik was al verschillende keren de markt rond gelopen of ik er één naar mijn zin kon vinden. Ik kwam iedere keer bij dezelfde koe uit die mij wel aanstond. Er was echter een probleem, ik vertrouwde die boer niet. Op een zeker moment vroeg ik hem wat de vraagprijs was. Die was niet zo hoog, dus ik begon te bieden en op een zeker moment kreeg ik 'geluk'. Dat bieden ging met handjeklap. Als de koper of verkoper het met prijs eens was dan sloeg hij extra hard en riep: "Geluk". Dus ik ging dat dier controleren of dat de spenen wel goed

open waren. Ik trek uit iedere speen wat melk. Uit twee van de vier spenen kwam bedorven melk (uierontsteking). Nu heb ik een onaangenaam aangeboren trekje. Als ik echt kwaad word ga ik steeds harder roepen. Dus ik begon de verkoper aan te spreken waar hij het lef vandaan haalde om met zo'n ziek dier naar de markt te komen. Ik denk dat ik nogal luidruchtig was, want er stond al snel een flinke schare van nieuwsgierigen om ons heen. Toen ik tenslotte wegliep kreeg ik een applaus. Dat hoefde voor mij niet maar het gebeurde.

Kocht je een dier met een verborgen gebrek (dat was bij deze koe niet, want dit was duidelijk

zichtbaar), dan liet je de veearts komen. Als dan bleek dat het niet te zien was dat dit dier een gebrek had, dan schreef de veearts een verklaring en dan was de verkoper verplicht het

dier terug te nemen. Eens had mijn vader een koe gekocht en die had geen trek in voer. Die was dus niet gezond. Op de schets die bij het dier gevoegd was stond het adres van de boer van wie de handelaar het had gekocht. Het telefoonnummer opgevraagd, dat kon toen nog, en die boer gebeld. Mijn vader zei hem dat hij de koe als zijnde gezond had gekocht maar dat dat niet het geval was. Het eerste wat die boer zei was: "Je vist in helder water." Hiermee bedoelde hij dat mijn vader gelijk had. Wat bleek, die koe was bij een onderlinge boerenverzekering verzekerd. Die boer had bij de verzekering gemeld dat hij een koe had waar het niet zo goed mee ging. Zij hadden de boer aangeraden deze op de veemarkt te verkopen, dan waren zij ervan af. De boer heeft toen

contact opgenomen met de verzekering. Een woordvoerder daarvan belde mijn vader en zei dat hij moest proberen het dier in leven te houden en het de daaropvolgende woensdag weer naar de markt te brengen. Zij zouden de kosten vergoeden en dat is ook gebeurd.

Hier nog wat over een verborgen gebrek. In mijn jeugd was er een jongeman die in Hedel naar de paardenmarkt ging en graag wat te handelen had. Dus hij ging vroeg naar de markt om te kijken of hij een paard kon kopen om wat aan te verdienen. Nu was er een handelaar die had in zijn paardenwagen een veulen die geen halster gewend was. Hij kon hem geen centimeter van

zijn plek krijgen. Nu was het vroeger de gewoonte als men een veulen aan de halster wilde wennen, zij bij de merrie een touw om de buik deden en daar het veulen aan bonden. Dus

deze handelaar dacht: "Dat doe ik ook dan sleept dat paard hem wel de markt op". Die jongeman ziet dat paard met dat veulen de markt op komen en vraagt aan die handelaar wat hij voor dat stelletje wil hebben. Over de prijs waren zij het zo eens, dus die jongen zet het paard met veulen aan de lijn. Even later komt hij erachter dat hij een ruïn met veulen gekocht had. Hij rent terug naar die handelaar en zegt dat hij hem bedrogen had. Nee zegt die handelaar dit is geen verborgen gebrek want het was duidelijk te zien dat het geen merrie was.

Gijs van de Werken
(wordt vervolgd)

Thuis in Nederhemert

Kiki Kossmann – helemaal thuis in Nederhemert

De goedlachse Kiki Kossmann woont al ruim 6 jaar in Nederhemert en zit al een tijdje in de dorpsraad van Nederhemert. Tijd om haar eens voor te stellen aan het Hèmerse volk.

Nu wil het geval dat we geen betere tijd voor een interview hadden kunnen kiezen, want er is heel wat gaande in het leven van Kiki. Ze zit midden in een verbouwing en weet ze nog niet zo lang wie haar echte vader is.

“Ja, dat was heel bijzonder. Ik kreeg op een gegeven moment een foto met daarop een man toegestuurd, met daarbij de tekst: Dit is je vader! Tot en met dat moment wist ik helemaal niet dat de man die ik tot nu toe als vader had beschouwd, mijn echte vader niet was! Maar toen ik die foto kreeg, geloofde ik het meteen. Ik had altijd al het gevoel gehad dat er iets niet klopte. Ik wist niet wat, maar er klopte iets niet. Toen ik die foto toegestuurd kreeg, wist ik dus meteen wat er al die tijd niet klopte. Ik heb de foto van mijn vader op internet gezet, met de vraag of iemand hem kende. Binnen een aantal dagen had ik al een reactie. Mijn vader is helaas al overleden, maar sinds ik van zijn bestaan

weet, ben ik op zoek naar mijn verleden. Inmiddels ben ik op bezoek geweest bij het huis van mijn vader. En, zo vreemd, het voelde meteen vertrouwd. Ik voelde me er thuis. Ik ben er ook achter gekomen dat ik gedoopt ben en dat ik uit Buren kom. Mijn vader komt uit een gezin van 12 kinderen, dus ik heb er ook meteen een grote familie bij.

Mijn vader heeft veel tijd in deze buurt doorgebracht. Zo heb ik foto's van hem, waarop hij kampeert op Nederhemert-Zuid. Dat ik dus uiteindelijk na omzwervingen hier in Nederhemert terecht gekomen ben, vind ik dan toch wel heel bijzonder.”

Dat was ook een vraag die op het lijstje voor het interview stond: Hoe ben je nou eigenlijk hier in Nederhemert terecht gekomen? “Ja, dat was eigenlijk heel toevallig. Vooral omdat ik overal heen gezworven heb en ik hiervoor in Oostenrijk woonde. Zoals ik al zei, had ik altijd het gevoel dat er iets niet klopte in mijn leven. Geen idee wat, maar het zorgde ervoor dat ik op mijn 19^e het huis uit ging. Op een gegeven moment heb ik Michael leren kennen. Ik gaf Tango-lessen en Michael (die van oorsprong uit Engeland komt) zat ook in dat wereldje. En aangezien dat wereldje klein is, kwamen we elkaar regelmatig tegen. Op 29 december 2013 was er in Amsterdam een tango-festival en Michael vroeg me ten dans. En dat was dat. Ik was meteen verliefd en wilde ook meteen met hem mee,” vertelt Kiki lachend. “Michael vond dat wat te veel van het goede en hield de boot een beetje af. Na al die jaren ben ik daar nog steeds een beetje beledigd over, hahaha.... Op 6 januari was er een herinneringsbijeenkomst voor een overleden danser waar ik dansles aan had gegeven. Ik heb toen Michael uitgenodigd om mee te gaan. Lang verhaal kort, op 29 december 2014 kregen we de sleutel van ons huis in Nederhemert.”

Maar waarom Nederhemert? “Nou, dat ging zo. Ik heb al zo’n 20 jaar een kantoor in Rotterdam en Michael ging op zoek naar een huis dat maximaal 1 uur rijden vanaf mijn kantoor was. Ik had daar ook een appartement dat over de Nieuwe Maas uitkeek. Ik heb altijd al iets met water gehad en ik denk dat Michael gewoon langs de Maas is gaan rijden en heeft gekeken waar er iets te koop stond. In Nederhemert stond dit huis, nou ja, eigenlijk een schuur, te koop en dat leek hem wel wat.

Toen zijn we hier op een gegeven moment samen naartoe gereden. Het toeval wilde dat Michael de opmerking had geplaatst dat je bij Nederlanders niet snel zomaar even op de koffie kunt gaan. Toen wij langs de dijk van Nederhemert reden, stopten we bij de bootjes-verhuur van Sjaan van Genderen. Sjaan pakte Michael bij zijn nekvel en zei: “Koffie!” Dat was voor ons toch wel een teken dat het huis in Nederhemert het moest gaan worden.

Sjaan was de eerste in Nederhemert waar ik bevriend mee raakte. Vervolgens vroeg Hans, die toen nog aan De bol met Agaath op de boot woonde, of ik hun boot wilde bekijken. Het bijzondere wil dat Hans directeur bij het Keramisch Centrum in Heusden is geweest en dat mijn vader daar voorzitter is geweest. Ook bij Albert van Dam heb ik vaak aan De bol in de keet (voor bekenden beter bekend als: Het Blauwe Huis) gezeten. Ik was aan het zoeken hoe ik hier in Nederhemert tussen de mensen kon passen. Op een gegeven moment was er een begrafenis en kwam ik bij de mensen thuis. Op zo’n moment vallen alle verschillen weg en

toen voelde ik dat dat er ook helemaal niet toe deed en dat iedereen in wezen hetzelfde is en zichzelf mag zijn. In de stad is het leuk, maar daar is het naar mijn ervaring oppervlakkiger. Daar gaat het meer om het uiterlijk vertoon. Maar hier hoeft dat niet. Hier kom je veel dichterbij het echte gevoel, wie je echt bent.

Ik voel me hier in Nederhemert echt thuis. Vroeger aardde ik nergens, maar hier wel. Ik zit overal op en in: bij de kippenclub, in de dorpsraad, de Rotary in Zaltbommel, de VVD. Dat heb ik tot voordat ik hier kwam wonen, nog nergens gedaan. Door de dorpsraad en de VVD raak je betrokken bij de mensen. Toen ik voor de eerste keer bij een bespreking van de VVD kwam, was ik echt aangenaam verrast. Hoe fijn is het als een wethouder zich werkelijk zorgen maakt over het welzijn van de mensen in de Bommelerwaard! Ook bij de dorpsraad is het fijn om iets te kunnen doen voor de mensen in het dorp zelf. Het is belangrijk dat daar ook jeugd bij betrokken wordt. Moet je eens zien hoeveel jeugd er in dit dorp woont! Dan is het belangrijk dat ook hun stem gehoord wordt. Ik hoop dan ook dat er jeugd in de dorpsraad komt.

Buiten dat ik het druk heb met mijn vrijwilligerswerk en alle verenigingen waar ik bij betrokken ben, zijn we al een aantal jaren bezig met de verbouwing van het huis. Langzaam maar gestaag vordert het. Nadat we het huis gekocht hadden, adviseerde mijn broer om het eerst eens een jaar aan te kijken of we hier wel konden aarden, alvorens aan de verbouwing te beginnen. Nou, dat aarden is hier zeer zeker gelukt!

Jenny van den Broek

Van de brandweer

Barbecueën doe je veilig

Zomer! Zon, lange dagen en... bbq'en! Op de eerste zomerse dagen worden de barbecues afgestoft en aangestoken. Gezellig met vrienden of familie genieten van al het lekkers van de barbecue. Helaas gaat het soms ook wel eens mis: er ontstaat brand of mensen lopen brandwonden op. Houd het daarom veilig. Lees de tips van de brandweer over veilig barbecueën.

Laat de BBQ buiten

Een BBQ is bedoeld om buiten te gebruiken. Laat deze ook buiten. Ook als je feestje in het water dreigt te vallen door een regenbui. Een bbq binnen zetten is letterlijk levensgevaarlijk. De rook van de bbq bevat een hoge concentratie koolmonoxide. Koolmonoxide is giftig. Wanneer je de bbq binnen zet blijft die giftige rook binnen hangen en kun je er ziek van worden en in een ernstig geval kun je er zelfs aan overlijden. Laat de bbq dus buiten.

Tips voor de barbecue

Er zijn verschillende soorten barbecues: elektrisch, op gas en met briketten. Welke je ook gebruikt; een barbecue is een verbrandingstoestel en daarmee heb je dus kans op een (ongecontroleerde) brand. Om dat te voorkomen kun je gelukkig zelf ook veel doen. Zet de barbecue bijvoorbeeld op veilige afstand van schuttingen, heggen, (party)tenten, tuinmeubels enzovoort. En verplaats de barbecue niet als deze aan is. Houd kinderen en huisdieren uit de buurt van de barbecue. Ook is het goed om een blusmiddel in de buurt te hebben, bijvoorbeeld een emmer zand. Om jezelf te beschermen tegen spatten en vonken is het slim om niet met ontbloot bovenlijf te barbecueën. Draag een schort of kleren die niet makkelijk in brand vliegen.

Elektrische barbecue

- ✓ Pas op voor regen. Water en elektriciteit zorgt voor kortsluiting
- ✓ Controleer het warmte-element regelmatig op roest en slijtage

Gasbarbecue

- ✓ Controleer de datum op de gasfles
- ✓ Controleer de gasslang op gaatjes
- ✓ Zet de gasfles rechtop
- ✓ Steek de barbecue aan op het moment dat je het gas opendraait

Barbecue en vuurkorf

- ✓ Plaats op een vlakke ondergrond
- ✓ Pas op met licht ontvlambare kleding
- ✓ Houd een emmer water of zand bij de hand
- ✓ Zorg dat kinderen en huisdieren op afstand blijven
- ✓ Na gebruik afdekken met zand

Wist je dat...

- ✓ Je een persoon van wie de kleren in brand staan het beste (in een (blus)deken) kunt rollen?
- ✓ Je een blusdeken ook kunt gebruiken om een prullenbakbrandje te doven?
- ✓ Je brandwonden 'blust' door minimaal tien minuten met lauw stromend water te koelen?
- ✓ Bij brandwonden ieder water, dus ook slootwater, beter is dan geen water?

Van de Oranjevereniging

Koningsdag 2021

Tja wat moeste we doen? We wilden wel iets organiseren maar wisten niet goed wat door al die maatregelen die er nog waren. Het idee was

een kledjesmarkt, gewoon iedereen op zijn eigen dam en dan wilden wij in kaart brengen waar er iets te koop werd aangeboden. Helaas mochten we dit niet doen van de gemeente. Wel is er om 10:00 het Wilhelmus geblazen door Hanneke en Joyce (nogmaals bedankt) en werd er bij de voordeur meegezongen. Zo ook

in de Hofstraat.

Vervolgens hadden we een fietstocht in gedachte maar als er opstoppen zouden komen was dat ook weer niet de bedoeling.

Dus het werd een

autopuzzeltocht. Een rondje (veelal) dijk en foto's zoeken. Het foto's zoeken vanuit de auto bleek een stuk lastiger als op de fiets maar de reacties die we kregen waren positief. De mensen waren blij dat er toch iets te doen was. Hopelijk volgend jaar weer oud en vertrouwd op de fiets ;-).

Nu hadden we graag een stukje geschreven over de feestweek. Nu dit getypt wordt, zou deze net achter de rug zijn..... Helaas, ook dit jaar was het niet mogelijk. Wel is er op de eerste avond dat de feestweek normaal zou beginnen een quizavond georganiseerd. Iedereen kon vanuit huis meedoen. Er waren weer een groot aantal teams die meededen. Wat hebben we weer gelachen om de leuke foto's en filmpjes die we binnenkregen. Winnaar van deze thuisquiz was team de Pilsneuzen, gefeliciteerd!

Hopelijk kunnen we in november weer, zoals traditie, de quizavond in het dorpshuis houden!

Nieuws van de huisartsenpraktijk

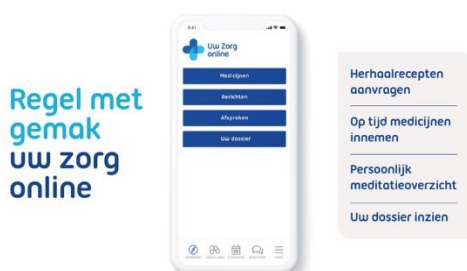
Juni 2021

Nieuwsbrief huisartsenpraktijk De Boterbloem

De zorg blijft aan het veranderen dus het is goed u op de hoogte te houden van de digitale mogelijkheden die tegenwoordig behoorlijk toenemen.

Uw Zorg online app

Veel mensen maken al gebruik van de Uw Zorg online app. Hierdoor kan men zelf afspraken inplannen, uitslagen inzien en vragen stellen. De vragen worden via de app beantwoord of u wordt hierover gebeld. U kunt de app downloaden in de appstore of via onze website: www.huisartsvandendool.nl

Als u rechts bovenin op *inloggen* klikt, kunt u een account aanmaken.

In het scherm van account aanmaken vindt u rechtsboven de button 'Download de app'.

Het is binnenkort ook mogelijk uw eigen PGO te gebruiken. Een persoonlijke gezondheidsomgeving (PGO) is een website of app, waarin je informatie over je eigen gezondheid bij kan houden en waarmee je actief met je gezondheid aan de slag kunt gaan. Zo kun je jouw medische gegevens verzamelen en beheren, maar deze ook delen met anderen.

Personeelszaken

We zijn op zoek naar een apothekersassistente voor 2 dagen in de week. Natasja heeft besloten om fulltime in de apotheek van het JBZ te gaan werken, waardoor wij helaas afscheid van haar moeten gaan nemen.

Sanne hoopt binnenkort haar opleiding tot doktersassistente in onze praktijk af te ronden. We zijn blij dat ze dat zo snel en succesvol heeft kunnen doen en wensen haar nog veel werkplezier in onze praktijk.

Met een hartelijke groet,

medewerkers Huisartsenpraktijk van den Dool

Hondenuitlaatplaatsen

Duidelijkheid over uitlaatterrein voor honden zonder opruimplicht

Naar aanleiding van het stukje over hondenpoep in de vorige dorpskrant van De vrouw met de hond, bleek het onderwerp 'hondenpoep' behoorlijk te leven onder de inwoners van Hèmert. Hier en daar plaatsten inwoners zelfs een verboden-te-poepen-voor-honden-bordje langs een groenstrook of plantsoentje. Een begrijpelijke actie. Of het geholpen heeft??

Maar sinds 22 juni kan zelfs de grootste 'hondenpoep-opruim weigeraar' niet meer met goed fatsoen uit onder het feit dat op stoepen, paadjes en langs de weg de hondenpoep écht opgeruimd dient te worden. Want sinds die datum staan er bij de groenstroken bij de Nederhemertse Kade, de Ronde en de Molendwarsweg duidelijke bordjes met daarop aangegeven dat daar het uitlaatterrein met aanlijnplicht voor honden is en dat er geen opruimplicht geldt. Dus dáár mag je de hondenpoep laten liggen. Doet je hond ergens anders zijn behoefte? Kan gebeuren, maar ruim het dan op. Wel zo netjes...

Dus alles op een rij: Uitlaattereinen zijn de groenstroken bij de Nederhemertse Kade, de Ronde en de Molendwarsweg

Zwerfvuil ophalen

Zwerfvuil ophalen in de buitengebieden van Nederhemert.

Dorpsraad Nederhemert organiseert in het voor- en najaar een zwerfvuil-opruimmorgen in de buitengebieden van Nederhemert. De opruimmorgen stond al eerder gepland, maar toen was het slecht weer en werd de actie verzet naar zaterdagmorgen 10 april.

De vooruitzichten waren nu eigenlijk ook niet gunstig wat het weer betreft, maar het is uiteindelijk heel de morgen droog gebleven. Toen we klaar waren begon het te regenen.

Een groep vrijwilligers van 15 personen meldde zich aan en daar waren ook enkele inwoners bij die nog niet zo heel lang in ons mooie dorp wonen en zo mochten wij gelijk met hen kennis maken.

Wij waren te gast bij Kiki Kossmann aan de Maasdijk 12a die ook lid is van onze Dorpsraad en waar wij beschut en toch op afstand op haar terras bijeen konden komen. Vandaaruit werden de taken verdeeld en aangegeven waar er zwerfvuil opgeruimd kon worden. De foto's bij dit artikel zeggen genoeg want Richard Hak, die namens de gemeente Zaltbommel kwam laden, wist niet wat hij zag zoveel zwerfvuil, ja zelfs een parasol en tonnen waren daarbij.

Ook kwam er veel zwerfafval van de Waard en het Boske waar de familie Pruissen en Wegman altijd zwerfvuil opruimen en Ries zelf met een vrachtwagentje het zwerfvuil kwam brengen.

Vanuit de Dorpsraad reed Arie Verheij rond met een aanhangwagen om op de plaatsen waar zwerfvuil werd geruimd de volle zakken op te laden.

Via NL-doet, die de grootste vrijwilligersactie van ons land op 28 en 29 mei organiseert, was een klein budget beschikbaar gesteld voor materialen, koffie/thee en fris en bij terugkomst een hapje en een drankje.

Ook werd door Walter Esch, lid van onze Dorpsraad, als herinnering aan deze actie, een sjaal aan alle vrijwilligers aangeboden, met het wapen van Nederhemert erop geborduurd.

Er werd veel zwerfvuil opgehaald en wat zeker opviel, veel lege blikken bier in de sloten. Het was af en toe een toer om de blikken uit de sloot te vissen.

Wij mogen terugzien op een zeer geslaagde morgen en vinden het fijn dat zoveel vrijwilligers zich opgaven om ook zwerfvuil op te ruimen en willen hen hiervoor bedanken.

In het najaar, september/oktober, willen wij weer een zwerfvuil-opruimmorgen organiseren. Een datum voor deze actie in het najaar zullen wij in de Dorpskrant van Nederhemert publiceren.

Dirk Brugmans, Dorpsraad Nederhemert

Rouw - rectificatie

Rectificatie

Op 22 december 2020 overleed

Anna van den Oever - Biesheuvel

Echtgenote van Arie Jan van den Oever

in de leeftijd van 76 jaar

Laatst gewoond hebbend: Hofstraat 28

Inhoudsopgave

Colofon en voorwoord	1
Nieuwtjes van de dorpsraad	2-3
Onze kleinste Hèmertsen	5-9
Schipper aan de wal. Henk Bernouw	12-15
Rustig varen op de Maas	16-17
Wonen op een woonboot	20-21
Van een schippersvrouw Jannie Bernouw	22-23
Van matroos naar een eigen schip	25
Schippersvrouw in de vakanties	27
Getrouwd	29-31
Hèmerts dialect.....	33
Twintig vragen aan Arjan Oomen	34-35
Column Jan van Wijk	36-37
Trees Blom een bijzondere vrouw	39-41
De vrouw met de hond	42-43
Vijfenveertig jaar getrouwd	45
Vijftig jaar getrouwd	46-47
Nagelsalon de stylist	48-49
Fietsclub TOP	49
Betrokken bij stichting en kerk Marcel van Dongen	51-54
Uit de Nederhemertse pastorie	56-57
Het christelijk jongelingsfeest	58-59
Herinneringen van Jacob Slegh	62-63
Uit vroeger jaren de Veemarkt II	65-67
Thuis in Nederhemert Kiki Kossman	68-69
Van de brandweer	71
Van de Oranjevereniging	72-73
Nieuws uit de huisartsenpraktijk	75
Hondenuitlaatplaatsen	77
Zwerfvuilopruimdag	79
Rouw -rectificatie en inhoudsopgave	80